4. Årg. AUGUSTI 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Mig skall intet fattas. — Till missionsvännerna. — Guds allmakt och vår vanmakt. — Jesus (poem). — Från missionärerna Maria Pettersson, Augusta Berg, Nanna Fogelklou och G. A. Stålhammar. — Bref till syskonen på fältet.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1899.

N:o		Kr. ö.
529.	Till minne af en liten hemgången vän gen. E. R., Wånga	25: —
530.	Från nattvardsbarn i Wånga gen. d:o	10: —
531.	N. O., Huskvarna	10: —
532.	N. A. R., Sorsele	4: —
533.	Askeby mfg gen. C. F. L.	35: —
534.	Vännerna S. i Norrköping gen. L. H.	10: —
535.	Å Kinakort gen. d:o	3: —
536.	Grebo mfg gen. L. A. W.	40: —
537.	Svedala mfg gen. N. J.	20: —
538.	Halfårsbidrag till Mary Ramstens underhåll fr. H. R.	300: —
539.	U. S. gen. C. A. L., Ruskilsby, Ödeshög	10: —
540.	K. T. gen. d:o	1: —
541.	F. M., Ställberg	15: —
542.	O. G., Södertelje	10: —
543.	Kaffefest i Ingelstorp gen. F. M.	25: —
544.	B. A. gen. d:o	10: —
545.	Onämnd gen. d:o	10: —
546.	J. A. eft. M—a	18: 20
547.	»Ett löfte», Alingsås (hälften till en bibelkvinna)	25: —
548.	Skärfsta syförening till M. Svenssons underhåll gen. E. G.	117: 97
549.	Sparbössemedel från Lindeskretsen gen. A. A.	57: —
550.	J. S., Karlskrona, Tackoffer	50: —
551.	A. H., Karlstad	15: —
552.	N. B. gen. d:o	1: —
553.	C. T. D., Gamleby gen. P. T.	10: —
554.	Lekeryds Östra mfg gen. G. J.	25: —
555.	S. J., Gransbo	10: —
556.	Nacka mfg gen. K. S., Nacka	50: —
557.	G. R.	5: —
558.	C. J. J., Långholmen	36: 50
559.	Östersunds mfg gen. G. Ö.	35: —
560.	G. H., Svartsjö	2: 50
561.	K. G. M., Stockholm	5: —
	Summa kr.	1001: 17

Med varmt tack till alla gifvare.

»Här är en pilt, som har fem kornbröd och två fiskar, men hvad förslår detta för så många?»

Då sade han (Jesus): *»Bären dem hit till mig.»*

Mig skall intet fattas.

Af Fru John R. Mott.

»Herren är min herde, mig skall intet fattas.»

Det skall icke fattas mig hvila. »Han låter mig hvila på gröna ängar.»

Det skall icke fattas mig dryck. »Han förer mig till lugna vatten.»

Det skall icke fattas mig förlåtelse. »Han vederkvicker min själ.»

Det skall icke fattas mig ledning. »Han förer mig in på den rätta vägen för sitt namn skull.»

Det skall icke fattas mig sällskap. »Och om jag än vandrade i en mörk dal, fruktar jag intet ondt; ty du är när mig».

Det skall icke fattas mig tröst. »Din käpp och staf de trösta mig.»

Det skall icke fattas mig mat. »Du bereder för mig ett bord inför mina fiender.»

Det skall icke fattas mig glädje. »Du smörjer mitt hufvud med olja.»

Mig skall intet fattas. »Min bägare flödar öfver.»

Mig skall intet fattas i detta lifvet. »Idel godhet och barmhartighet skola följa mig i alla mina lifsdagar.»

Mig skall intet fattas i evighet. »Och jag skall bo i Herrens hus evinnerligen.»

Till missionsvännerna.

På förekommen anledning uppmanas alla de vänner, som skrifva till missionärerna, *att ej i brefvet utsätta missionsstationens namn.*

Sådant vållar lätt oreda, och brefvet blir ofta försenadt, såvida det ej helt och hållet går förloradt.

c/o China Inland Mission
China *Hankow.*

är den enda adressen till alla missionärerna utom till syskonen Bergling och Emilie Ulff, hvars adress är

c/o China Inland Mission
Tien-tsin.
China.

Guds allmakt och vår vanmakt.*

Text: Marci 9: 14—29.

Denna text innehåller ett det största ord, som blifvit taladt t. o. m. af Jesu mun: »Allt kan ske för den, som tror.» — För många år sedan skulle man i England bygga en bro från en hög bergspets till en annan. Emellan dessa berg flöt en bred, djup flod. På den tiden kände man ej till de metoder, som nu användas vid brobyggnader. Huru gjorde man då? Jo, först sköts en pil öfver från det ena berget till det andra. Vid pilen var en fin tråd fästad, vid denna ett snöre, vid snöret ett rep och åter vid detta en kabel. Så hade man då fått en förening till stånd mellan de båda bergsspetsarna. Sedan hade man att draga kedjor öfver, och slutligen stod bron där, och både djur och människor kunde komma öfver på den. Jag vill taga detta såsom en bild. De båda bergspetsarne heta: *Guds allmakt* och *vår vanmakt.* Strömmen, som flyter djup och afskräckande därnere, kunna vi kalla »omöjligheter». Pilen det är: Guds löfte. På den sidan, där Guds allmakt ligger, står en hel här af möjligheter och makter färdig att skynda öfver, blott du tagit emot Guds löfte och fästat därvid din tro. Sedan blir du i viss mån *allsmäktig.* Jesus säger: »Allt kan ske för den, som tror», d. v. s. har du bara bryggan klar, så komma krafterna från Guds allmakts berg till dig för hvarje behof.

Om vi nu betrakta den upplästa texten, så se vi Jesu lärjungar vara i en mycket brydsam belägenhet. De stå där omringade af ett öfverlägset antal af fariseer. Dessa säga säkerligen till dem: »Visen nu, hvad eder lära duger till, här hafven I tillfälle att låta alla se, om I verkligen förmån utdrifva den onde anden, men han är dem för stark. Tvisten mellan fariseerna och lärjungarna blir allt häftigare, de senare allt modlösare.

Då kommer Jesus, man kan verkligen säga — i rätta stunden. O, huru glada lärjungarne blifva! Hvarför? Jo, ty de kunna ej tänka sig annat, än att Jesus skall förmå det, som var dem för svårt. Men Jesus gifver först sina lärjungar en skarp tillrättavisning. »O, du otrogna och vrånga slägte!» utbrister han. Detta sades ej till fariseerna, ty af dem kunde man ej vänta bättre utan till hans egna. Vi se ock, att då lärjungarna efteråt fråga: »Hvarför kunde ej vi utdrifva honom?» Jesus svarar: »För eder otros skull». De hade försummat att i bön vända sig till den allsmäktige Fadern i himlen. Om nu ej Jesus kunnat bota den besatte, så hade det aldrig varit värdt, att lärjungarne vidare gått omkring och predikat. Man skulle sagt till dem: »I kunnen icke bota sjuka, såsom I påstått».

Jesus vänder sig till den olycklige fadern och frågar: »Huru länge har det varit så med honom»? Och fadern svarar: »Allt ifrån barndomen». Därpå börjar han uppräkna alla omöjligheter: »han kastar honom ofta i elden och ofta i vattnet»! När nu därtill detta förskräckliga tillstånd varat alltifrån barndomen, så, tillägger fadern, kan du väl heller ingenting göra, men — *om* du kan, så förbarma dig öfver oss och hjälp oss!»

Denne fader gör just så som mången af oss. Vi samla ihop alla omöjligheter och liksom nysta ihop dem, tills det blir ett stort, tungt nystan, som vi icke en gång förmå lyfta. Men fins det några omöjligheter för Jesus? Han upprepar mannens ord: »Om du kan», och tillägger: »Allt är möjligt för den, som tror». Liksom ville han säga: är det i elden den onde anden kastar din son, så är ju elden skapad af Gud, således har han den i sin makt. Han kan både utsläcka all slags eld i världen, om han så behagar eller låta världen förgås i eld.

Är det i vattnet han kastas, ja, så har min Fader all makt öfver detta också. Här uttalar nu Jesus detta majestätiska kungsord: »*Allt kan ske för den, som tror*». Men låt oss gifva akt på att fadern säger: »*oss*», icke: hjälp mig! eller: hjälp min son! utan »hjälp oss!» Däraf kunna vi hämta en lärdom. Vi skola ej bedja endast: »Hjälp missionärerna»! liksom om de vore något för sig, utan låtom oss bedja för dem och oss gemensamt! *Hedningen är vår broder,* det har varit med honom så alltifrån hans barndom. Likasom hela familjen led af att se denne olycklige son lida, så skola ock vi taga på oss hedningens nöd såsom vår egen.

Nu vill jag gå tillbaka till den bild, jag först använde. Det är ingen annan förening möjlig mellan dessa höga berg: Guds allmakt och vår vanmakt, än genom tron, som omfattar Guds löfte. Är blott bryggan klar, så förmår du *allt,* men icke *du* egentligen utan Guds allmakt, som öfverflyttas till dig. — Jag mötte en gång en bibelkvinna, som länge verkat i Herrens tjänst. »Hvad har du mött på din väg»? frågade jag. »Jo, jag har mött satan», sade hon, »men han rörde icke ett hår på mitt hufvud». »Hur blir du mottagen»? sporde jag vidare. Med hugg och slag, ibland blir jag utkastad, ibland hör man väl på hvad jag säger, men jag ser mycket väl, att de blott taga åt sig så mycket de vilja, eller tänka: »vi bry oss inte om, hvad du säger». »Och ändå fortsätter du ditt verk», sade jag. Då yttrade bibelkvinnan följande märkliga ord: »När jag står utanför dörren till någons hus, är jag blott en svag människa, men innan jag inträder, suckar jag till Herren. Sedan är det icke längre jag, svaga kvinna, utan Herrens allmakt lär mig. Så må de höra på eller visa ut mig, jag ser blott till att »bryggan är klar» och glädes öfver att hafva fått tala med dem ett ord om deras själar». *Om vi ära Gud med vår tro, så ärar Gud oss med sin makt.*

Men nu ett viktigt ord till sist, älskade missionsvänner, och låtom oss sänka det djupt ned i våra hjärtan. Vi måste blifva *ödmjuka* och *små* i oss själfva för att Gud skall kunna låta trosunder ske genom oss. Om du hade en aldrig så stark tro, ja, om du kunde förflytta berg men icke hade ödmjukhet nog att gifva Gud äran, så skulle du *aldrig* få uträtta något verk för honom. Herren tycker

* Predikan af pastor K. Palmberg vid Kinakonferensen den 7 mars 1899.

visserligen om, att vi våga mycket på hans namn, men han är tillika så rädd om sin ära, att den, som ej gifver Herren *all* äran, är *oduglig* i hans tjänst. Om apostelen Paulus blifvit upphöjd på en konungatron eller satt i ett fattighus, så skulle han hvarken blifvit uppblåst öfver det förra eller öfversiggifven af det senare. Han kunde vara alldeles *död* för egen ära eller förödmjukelse, därför kunde Gud använda honom till det största missionsarbete. Men om du, som är missionär, då du får döpa de tio första hedningarne, börjar tala om, hvad du fått uträtta, så skall Gud förödmjuka dig i ditt arbete, och du skall icke få användas i Herrens tjänst, förrän du blifvit ringa i dina egna ögon. Således, käre vänner, de två sanningar, vi alltid skola hålla klara för oss äro: 1) Allt är möjligt för den, som tror, Guds allmakt står oss till buds för hvarje behof blott vi ära Gud med att tro hans löfte.

2) Utan ödmjukhet skola vi aldrig duga till något verk för Herren. Amen.

Jesus.

(Efter engelskan).

Hvarje knä skall böjas i hans namn en gång,
hvarje stämma höja till hans pris sin sång.
Det är Faderns vilja, att hans makt blir spord,
som från evigheter varit »lifvets ord».

Vid hans stämma världar sprungo fram i ljus,
alla himlens skaror, änglakörers brus,
troner, herradömen, stjärnors ljusa vakt,
alla himlens härar i sin stolta prakt.

O, hur djupt han sänkt sig för att få ett namn
utaf fallna väsen, slutna i hans famn!
Rent och fläckfritt bar han det till lifvets slut,
bar i evig seger det ur grafven ut.

Bar det uti jubel, fylldt af jordiskt ljus,
öfver alla världar till Guds faders hus,
ända fram till tronen, till Guds faders bröst,
fyllt af härligheten — millioners tröst!

Känn hans namn i kärlek! Bröder, han är värd
trohet in i döden, lifvets offergärd!
Gud han är ock Frälsarn, han är Herren Krist,
tro och bön och hyllning evigt hans förvisst!

Gif en tron i hjärtat åt din konung! Där
skall han underkufva allt, hvad syndigt är.
Honom välj till höfding uti hvarje strid,
sänk dig i hans vilja, där är evig frid!

Bröder, denne Jesus kommer åter snart
uti himlens skyar, o hur underbart!
Alla världars kronor skall han bära då.
Härlighetens konung vi till mötes gå!

G. B.

Från missionärerna.

Üin ch'eng den 3 mars 1899.

Älskade syskon i Jesus!

Skulle för Herren något vara omöjligt? 1 Mos. 18: 14.

Låtom oss vara modiga att strida för vårt folk och för Guds städer, och göre Herren, hvad honom täckes. 2 Sam. 10: 12.

Det är väl kanske nu snart ett år, sedan jag sist skref något till »Sinims Land» och genom den sände en hälsning till Eder, kära missionsvänner i hemlandet, hvilka i kärlek bedja och arbeta för oss, som äro här ute i Kina. Någon har i enskildt bref frågat, om jag icke trifves, eftersom jag aldrig skrifver. Som svar därpå vill jag säga, att jag är mycket lycklig i det medvetandet, att Herren fört mig hit ut, och att han trots allt, som möter dag för dag, stärker, hjälper och vakar öfver mig. Visst känner jag mig ofta trött både till kropp och själ, men det tror jag är gemensamt för alla, som arbeta ute på hednafälten, och det är väl därför, som Herren låter nytt »manna» dagligen falla ifrån himmelen. Ja, pris ske Gud! Ny nåd för hvarje dag, ny kraft för hvarje strid och nya segrar genom tron på hans namn. Men vår själafiende söker alltid att få oss missmodiga och därmed trolösa mot vår Gud. Jag är viss, att ingen behöfver vistas länge i detta land, förr än de få erfara, att »mörkrets furste» på alla möjliga sätt söker att göra oss oskadliga genom att få oss att se på egen oförmåga i stället för Guds öfversvinneliga kraft, att finna fel hos andra och döma deras svagheter, icke beräknande våra egna, att tycka sig något vara gent emot kineserna i stället för att på ett saktmodigt sätt lätt fördraga den smälek, som måste tillkomma oss såsom hans efterföljare, som var föraktad och försmådd och väl förtrogen med lidandet. Es. 53: 3.

Älskade syskon, glömmen oss ej i Edra förböner.

I januari voro syster Burén och jag en tur öfver till T'ong-cheo-fu och Han-ch'eng. Jag var trött, och därför var den omvexling och hvila, som Herren sålunda beskärde mig, af mycket värde. Särskildt roligt var det att möta så många af syskonen. Äfven ridturen och de rätt långa fotvandringarna gjorde oss godt. Vid min återkomst till Üin-cheng flyttade syster Emma Anderson och jag upp till Meï-ti-chen, som saknade andra arbetare än en infödd evangelist, sedan syster Hallin vid sin hemresa lämnade platsen. Arbetet där fortgår som vanligt. De döpta från närgränsande byar på omkring en sv. mils afstånd och däröfver komma hvarje söndag och medföra alltid någon eller några, som äro intresserade i läran. Evangelisten har blifvit särskildt välsignad af Gud på sista tiden. Vår hjälpgosse Sin-uen (16 år) vill nog af hela sitt hjärta följa Herren, och vår gamla af sorg nästan blindgråtna gumma tycks äfven blifva mera mottaglig för sanningen. Folket i Mei-ti-chen är på det hela taget mycket vänligt emot oss, ehuru det af kineserna själfva är både omtaladt och fruktadt för sin vana att röfva och stjäla m. m. Det visar, huru Gud är en mur omkring sitt folk, och att han är mäktig att bevara oss. En allmän fruktan för hungersnöd är rådande, ty alla gamla »tecken» tyda på, att en sådan är i analkande. *Herren hjälpe oss!*

Syster Emma Anderson och jag äro nu nere i Üin-cheng på väg till Honan. Vi ha hört att broder Folke och herrskapet Rinmans äro på väg hit upp.

Maria Pettersson, hennes tjänare och åsna.

Snart är arbetsdagen med dess möder slut. Om ock vår utvärtes tälthydda nedbrytes, så förnyas dock den invärtes dag för dag.

Eder i Herren förenade

Maria Pettersson.

T'ongcheo-fu d. 16 mars 1899.

Älskade vänner i hemlandet!

Frid genom Jesus!

Ehuru I genom »Axplock» rätt ofta hört från oss här i *T'ongcheo-fu*, har jag dock ej personligen på en längre tid skrifvit om det arbete, Herren särskildt anförtrott åt mig.

Under ett års tid hafva vi haft en liten flickskola, och det är med barnen i densamma, jag vill göra Eder litet förtrogna. Under hela förra läsåret hade vi endast fem flickor, men denna termin hafva vi nio stycken. Först hafva vi då *Ts'ai-tsï*, 15 år gammal, dotter till *Uang-ta-sao*, husmoder för skolan och svärmoder till broder Kao, vår medhjälpare. Om henne hafva vi det hoppet, att hon hör Herren till; hennes uppförande och flit är ett mönster för de andra; hon är ej särskildt begåfvad men mycket flitig och samvetsgrann. *U-rï*, 14 år gammal, är dotter till en troende här i staden; af naturen är hon mycket ytlig och har i hemmet blifvit ganska bortskämd. I början af förra terminen gjorde hon oss mycket bekymmer, men vi bådo alla dagligen för henne, och Herren besvarade härligt våra böner. Från att hafva varit själfvisk och egensinnig blef hon böjlig och villig att hjälpa till och tjäna, hvar hon kunde. Herren allena ske äran! Bed, att Herren *helt* må få hand om henne.

Vidare hafva vi *Iong-rï*, 13 år, och *Üin-rï*, 11 år, de äro systrar och barn till en af de troende i *Uei-nan*, något öfver 6 mil härifrån. *Iong-rï* är en begåfvad, flitig och plikttrogen flicka, hon och *Ts'ai-tsï* följas åt med läsningen i skolan och äro mycket goda vänner. Hennes lilla syster är ganska flitig samt en munter och glad liten flicka. Till sist hafva vi lilla *Ni-rï*, jämnårig med *Üin-rï* och dotter till doktor Liang, som döptes förra året. Sista året var hon ej så flitig, men den tid de hafva läst i år, har hon varit flitig och snäll. Om de fyra nykomna kan jag ej säga mycket; hittills hafva de varit så snälla. Tre af dem äro från *Uei-nan*, den ena är hustru till en af våra bokförsäljare och är 21 år gammal. Hennes hjärta tyckes vara öppet för sanningen.

En skola här i Kina är helt olika en sådan därhemma; här hafva de ej några hemläxor utan öfverläsningen sker med hög röst i skolan, under det läraren sitter inne hos dem för att vara dem behjälplig. I kunnen själfva föreställa Eder, huru det skall kännas för ens nerver, då nio stycken läsa så högt, de orka. Nästan allt läses utantill, och då de hvarje morgon repetera sina läxor, niga de först för läraren, sedan göra de helt om och vända ryggen åt honom. När förhöret är slut, niga de åter och sätta sig så på sina platser. Endast *Ts'ai-tsï* och *Iong-rï* följas åt med läsningen, de andra sju läsa hvar för sig, så långt de kunna. Skrifva göra de hvar dag samt hafva kinesisk räkning på räknebräda ett par gånger i veckan. Kristendom och Geografi har jag själf med dem. Förra terminen undervisade min man dem litet i utländsk räkning men gör det ej i år, ty för flickor är så liten praktisk nytta förenad därmed mot den dyrbara tid, som kräfves därför, och som skall räcka till för så många andra ändamål. Vidare få de lära sig matlagning; de hafva hvar sin vecka att hjälpa till i köket samt göra handarbete på lediga stunder och hvarje fredags eftermiddag under *Uang-ta Sao's* tillsyn. Anna Eriksson eller jag bruka då läsa högt för dem eller berätta något.

För inträde i skolan gjorde vi det ej som ett villkor att taga af fotbandagen, men till ett böneämne hafva vi haft det hela tiden. När ljuset får tränga in i deras hjärtan, blir det en naturlig följd. Både *Ts'ai-tsï* och *Iong-rï* togo af bandagen efter första terminens slut; lilla *Üin-rï* har aldrig haft sina fötter bundna. *Üin-rï* och *Ni-rï* vilja också gerna taga af bandagen, men det är några af medlemmarne i deras familjer, som ej äro villiga. Inför de icke troende är det en stor skam att hafva stora fötter, ehuru de ej kunna förneka, att det är bra. Den mesta undervisningen sköter läraren, för att jag må få tid öfrig för arbetet bland kvinnorna; behofvet att förkunna evangelium är så stort och tiden så kort. På söndagarne hafva vi mycket kvinnor på mötena, och de tyckas villiga att höra. Huru få vi ej erfara, att intet utom Guds Ande kan skingra mörkret i deras hjärtan. Det är några, som komma regelbundet, och som vi tro höra Herren till.

För närvarande äro min man och jag ensamma på stationen. Nanna Fagelklou har varit ute i *Kaos* by ett par veckor, Sigrid Engström och Anna Eriksson jämte *Kao* och madam *Hsü* reste till *Uei-nan* för ett par dagar sedan. De skola stanna en tid i en bergsby hos en familj, som är mycket intresserad i evangelium. Mannen i huset vill af helt hjärta tjäna Herren; han var den första af våra opiumpatienter. Broder Stålhammar är ute på en missionsresa tillsammans med våra bokförsäljare. För närvarande hafva vi 16 män och 2 kvinnor i opiumasylen. Allt som allt hafva vi haft öfver 60 patienter, och som de stanna minst en månad, de flesta längre tid,

så hafva de goda tillfällen att få kunskap om frälsningens väg. »Släpp ditt bröd i sjön, ty du får det nog tillbaka i sinom tid.»

Hvarje dag är fullt upptagen från morgon till kväll, men Herren gifver styrka nog för hvarje dag. Vår arbetsdag är så kort, må vi, medan vi hafva tid och krafter, vara *trogna* i vår Mästares tjänst.

Våra egna små gossar Henrik och Valdemar äro båda så friska och såväl oss som kineserna till mycken glädje. Allt, hvad Herren gifver oss, gifver han oss för att vara till välsignelse och så äfven med de små. Bedjen mycket såväl för skolan och det öfriga missionsarbetet som för våra små gossar.

Eder i Jesu tjänst
Augusta Berg.

Tong-cheo-fu den 30 Mars 1899.

Käre broder i Herren!

Mycken frid!

»Och andra ifrån Sinims land. Jublen I himlar och fröjda dig, du jord, och I berg, bristen ut i jubelsång, ty Herren vill hugsvala sitt folk och förbarma sig öfver sina betryckta». Es. 49: 12, 13.

Detta är ljufliga ord, och vi skola deltaga i detta jubel och göra det redan nu, ehuru vi ännu icke se allt vara honom underlagdt, ty »vi se Jesus krönt med härlighet och ära», och i tron se vi allt under hans fötter. Det blir en allt mera förunderlig nåd att, om än i ringaste mån, få vara med att församla till Jesus. Min bön är, att han måtte bereda mig till att blifva fullt brukbar, då han får fullkomna sin kraft i svagheten. Och jag vet, att han skall leda mig steg för steg, såsom han hittills gjort i oändlig mildhet och kärlek. Men där är rum för mycken bön för oss alla härute, och om Herren får bruka våra bref till att uppväcka missionsvännerna till mera förbön, är det ju väl värdt att skrifva oftare, än vi i allmänhet gjort. Herren hjälpe oss att vara trogna i allt och låta honom bruka oss på allt sätt för sitt rike!

Vi ha nu hunnit öfver denna, för oss nykomlingar, första vinter i norr och ha oräkneliga skäl att tacka Herren. Han jämnar vägen och hjälper i både det ena och det andra. I förra veckan återvände jag från min första längre vistelse ensam bland kineserna. Jag har nämligen fått vara tre veckor i byn Po-ho-ts'nen, i evangelistens hem. Det var ju icke någon egentlig »missionsresa», ty jag for dit mest för att på detta sätt söka komma mera in i talspråket och lära känna kinesernas lefnadssätt. Herren var mig mycket nära under dessa tre veckor och hjälpte mig i allt. Den största vinsten af denna tid var nog, att folkets andliga nöd blef ännu verkligare och tyngre lagd på mitt hjärta genom de tillfällen, man hade att se folket i dess dagliga lif. De kineser, vi mest se här vid missionsstationerna — tjänarna, skolbarnen och andra, som vistas hos oss — få snart, äfven om deras hjärtan ännu icke äro sannt förändrade, en ny prägel öfver sig genom den undervisning de få och ordningen här. Ute i byn däremot lefde folket — utom naturligtvis i det kristna hemmet, där jag vistades — sitt vanliga lif, skreko och kifvade, både stora och små, samt tillbringade en stor del af dagen med att spela kort utanför sina dörrtrösklar, en grupp här och där. Evangelistens familj har fått erfara mycken fiendskap, sedan dess medlemmar kommo öfver på Herrens sida, men för tillfället åminstone tyckes byinnevånarna vara något vänligare stämda. De kommo ej sällan in för att hälsa på, och några lyssnade gärna till en sång eller några ord om Gud och den han sändt. Herren har fått välsigna Uang-ta-sao, evangelistens hustru, så att jag ofta måste förvåna mig öfver hvad Herren fått lära henne genom sin kunskap. Hon har ju endast några få år hört talas om, hvad vi i Sverige åtminstone hört från barndomen, och dock, genom Guds Andes hjälp, har hon en klar inblick i de eviga sanningarne och vittnar frimodigt samt beder ifrigt. Måtte Herren få bevara henne och dem alla i sin gemenskap och låta ljuset sprida sig! Evangelisten är för tillfället i Uei-nan med systrarna Anna Eriksson och Sigrid Engström. Vi vänta att snart höra utgången af detta besök på denna, af så mycken bön burna plats. Kanske är Herrens tid att öppna den för stadig verksamhet snart inne. Herren strider för oss!

31 mars. I går afton återkommo systrarne från Uei-nan efter en välsignad och lycklig om än mödosam resa i byarne och bergen däromkring. Vi vänta nu flera af dem, som genom systrarnes resor fått höra ordet, till stormötet om fjorton dagar. Måtte Herrens lof ständigt förökas härute! Mycket mörkt är det bland det stackars folket, och äfven flera af »sökarne» ha ju få tillfällen att bli undervisade i sanningen, de, som bo långt borta från stationen, nämligen. Den plats, som hyrts i Uei-nan, är ju tillsvidare endast för opiumasylen. Men Herren gör allt väl i sin tid.

Eder i Herren tillgifne ringa syster
Nanna Fogelklou.

Min första vandring som evangelist i Kina.

Af G. A. Stålhammar.

Vintern hade gått och våren kommit med varma, vackra dagar. Under flere månader hade jag varit upptagen på vår missionsstation i T'ong-cheo-fu med mina språkstudier. I februari ansåg broder Berg mig något så när mogen att tillsammans med en kinesisk evangelist göra en kortare resa utåt landsbygden för att sälja böcker. De första dagarna af mars utrustades vi således med ett litet förråd af evangelier, testamenten och andra skrifter samt fingo en åsna att frakta dem på. Min evangelist hette Li liksom millioner andra goda kineser.

I norra Kina underlättas beröringen med folket i hög grad genom de i städer och byar regelbundet återkommande marknader och torgdagar. I städerna hållas torgdagar kanske hvar 4:de eller 5:te dag; i byarna återkomma de med längre mellanrum. Marknaderna ega rum på bestämda dagar under årets lopp alldeles som hemma i Sverige. Då samlas folk från när och fjärran; lifvet och rörelsen är stor; affärsmännen slå upp sina varulager; hästar och kreatur köpas och säljas; de, som ej äro upp-

tagna med handel, åse prestationerna af ett teatersällskap (kineserna äro som bekant mycket förtjusta i teaterskådespel). Här erbjuder sig naturligen ett utmärkt tillfälle att predika evangelium och sprida Guds ord. Man kommer i beröring med folk från hela den kringliggande trakten.

Jag och Li drogo alltså omkring i fjorton dagar från ort till ort med våra böcker samt bådo Gud välsigna allt det ord, som predikades af oss eller köptes af folket. Guds rike består icke i ord utan i ett dagligt lif med Jesus på värdshus, på vägarne och på marknadsplatserna, där vi omgifvas af 100-tals åskådare. Vi behöfva mycket tålamod, mycken kärlek och mycken likhet med Kristus för att kunna uträtta det verk, som ligger framför oss. Hvad vi behöfva, gifver oss Gud, när vi i stillhet och bön bida hans hjälp.

Folket är fredligt och vänligt. »Hvad är det ni säljer?» fråga de. — »Böcker!» — »Hvad för slags böcker?» — »Evangelier!» Och så börjar man förklara för dem om Gud, om Jesus Kristus och Guds rike; om synd och rättfärdighet, om död och evigt lif. Ja, det tycka de vara märkvärdigt tal. De bläddra i evangelierna, där vi säga dem, de fullständigt kunna få reda på Jesu lif.

De fyra evangelierna samt apostlagerningarna äro tryckta i separattryck samt prydligt inbundna i kulörta pappersomslag. Ett vackert och tilldragande utseende lockar många köpare — de förstå ju icke hvilken skatt af rikedom, de köpa. Bibelsällskapen i England och Amerika söka få biblarna och evangelierna distribuerade bland folket till möjligast billiga pris. Ett exemplar af evangelierna sälja vi för ett värde motsvarande omkring två öre. Att gifva bort skrifter i Kina, är som bekant opraktiskt. Två öre är inte mycket, men det går utmärkt för kineser att börja med att söka pruta på två-öringen. Han ruskar på hufvudet och vänder på boken och menar, att ett öre kan vara nog. »Jag begriper inte så mycket af det, men för det rediga tryckets skull och för det vackra papperets skull, så . . . ! ett öre»! Vi hafva nu strax anledning att förklara för dem, att vi ej äro handelsmän. Vi vilja gifva dem det eviga lifvets ord, där de kunna läsa om Gud, som skapat himmel och jord, om frälsning från synden för sina odödliga själar.

Ibland känner man sig riktigt rörd, när någon enfaldig landtman kommer fram och med sina valkiga händer börjar bläddra i ett evangelium. Litet kan han läsa förstås; inte går det flytande. Jag gifver honom Markus evangelium, som är det enklaste, och så köper han både det och ett till och menar, att, om han också själf inte kan läsa det så bra, så är detta *goda böcker*, och de kunna aldrig skada; hemma finnas nog de, som kunna läsa och förklara meningen för honom. — Man lyfter upp sitt hjärta i bön till Gud, när man så ser hans ord vandra ut på osedda vägar till hemmen på den kinesiska landsbygden.

Min evangelist, Li, har sina förtjänster. Ära vare Gud för det verk, som blifvit utfördt i hans hjärta; mycken nåd och fostran behöfver han liksom alla Guds barn för att kunna tillväxa i Kristus. Han har ett godt sätt med kineserna samt ej ringa gåfvor att kunna förklara och reda begreppen för dem. När kvällen kommit, och vi återvändt till värdshuset, komma besökare dit, och vi få en liten åhörareskara att undervisa. Mig förefaller det, att kineserna äro så villiga att höra och lyssna till ens undervisning, men det räcker nog endast så länge, som det har nyhetens behag. Guds ord behöfver en djup jordmån för att slå säker rot. Emellertid sitter man där på värdshus med några åhörare kring en rykande oljelampa. Jag beder Herren om tålamod och uthållighet. Kineserna hafva det karaktärsdraget, att de på kvällarne aldrig vilja gå och lägga sig att sofva. De finna ett obegripligt nöje i att sitta med sina pipor och röka och prata framåt 10—11-tiden. Deras flytande tunga har stor lätthet att hålla målron vid magt. Min evangelist höll på ett par timmar ibland på värdshusen efter kvällsvarden med att tala för dem. Min egen språkkunskap räcker ännu ej så långt, att jag kan tala och utlägga ämnen flytande.

Hvart man kommer inom vårt distrikt, så äro bröderna Berg i T'ong-cheo-fu och Bergling i Han-ch'eng kända. Ju mera man aflägsnar sig från T'ong-cheo-fu och närmar sig Han-ch'eng, desto mera förbleknar den enes rykte och tilltager den andres. Öfverallt träffar man spår i mångas hjärta och sinne, att de hört om Gud förr; att andra arbetare plöjt med Guds ord och sökt bryta upp marken i deras hjärtan och göra den duglig att mottaga lifvets ord. Där en arbetare slutar sitt verk, sänder Herren en annan att taga vid. I Kristus äro vi alle ett och hafva samma mål: att förhärliga honom. Gud låter oss i dag plöja en fåra i någons hjärtemark eller strö några korn af det ädla sädet; i morgon leder han kanske någon annan arbetare att utföra ett annat stycke arbete på samma mark. Låtom oss bedja Gud, att *vi i dag* må vara trogna i det lilla, han låter oss utföra.

De delar af T'ong-cheo-fu och Han-ch'eng-distriktena, jag såg under mina vandringar, äro bördiga och tätt bebygda — inga ofruktbara bergstrakter, endast vidsträckta slätter här och hvar genomskurna af djupa raviner, i hvilka vattendrag flyta ut till Gula floden. Hela distriktet torde utan tvifvel vara ett bland de rikaste i provinsen Shensi. Hvilket stort arbete att bland denna talrika befolkning få lefva för Jesus Kristus! I *honom* ligga alla visdomens och kunskapens skatter fördolda, i *honom* bor gudomens hela fullhet lekamligen. Gif oss nåd att mer och mer visa din bild i våra lif, O Herre!

Bref till syskonen på fältet.

»Du pröfvade oss, o Gud, du luttrade oss såsom silfver luttras — — — vi gingo genom eld och vatten, men du förde oss ut och vederkvickte oss.
Ps. 66: 10, 12.

Älskade syskon!

Så äro vi nu i det gamla kära hemlandet. Att det var roligt att komma hem, behöfver jag väl ej säga. Svensk natur, vårfrisk och ny, och svensk gästfrihet mötte oss, då vi den 8 juni landstego i Göteborg.

Vi kände oss som skeppsbrutna — sjösjukan hade gjort sitt till i den delen —, hvilka blifvit uppkastade på en vänlig ö. Infödingarne visade oss en icke ringa välvilja, ty i Hemmet vid Bellmansgatan, Rudebeckska skolan, mottogos vi som barn i huset.

Resan från Göteborg uppåt landet var en verklig lustresa; skogar och sjöar, leende ängar med sommarens första grönska, vattendrag, stenbackar och — gårdesgårdar drogo förbi mitt tjusta öga, där jag satt och be-

traktade den nya värld, jag kommit in uti. Och, när vi sedan kommo till kända trakter, huru kär blef icke för mig hvarje tufva, kulle och hage — en tafla med *minnena* till bakgrund! Men ändå var där en aning af vemod i hjärtats djup: *vännerna*, de äro väl borta, de hafva växt ifrån mig, jag har växt från dem. Nio år ligga mellan mig och mina minnen, skola vännerna känna mig och jag dem? Men min otro kom på skam: jag fann en sådan rik skatt af välvilja, syskonkärlek och sann hjärtlighet, att jag visst icke kunnat vänta mig *mera*. Gud allena vare äran för allt!

Vi måste gå tre månader tillbaka för att finna oss hos eder på fältet i vårt eget kära Üin-ch'eng. Den 14 mars — vår missions märkesdag — började vår resa; 14 dagar förde oss till Tai-üen. Väder och väglag voro goda hela tiden med undantag af den sista halfva dagen, då vi hade snöslask och blöta vägar och sutto fast en timmes tid i en lergrop.

Vi mottogos på det hjärtligaste i Tai-üen af Brittiska och utländska bibelsällskapets ombud, mr Beynon, och dröjde hos honom och hans älskvärda hustru en vecka, emedan vi ej strax kunde hyra mulåsnor och bärstolar till kusten.

Tredjedag påsk afreste vi slutligen och voro efter $8^1/_2$ dagars god resa i Pao-ting. Här väntade ju järnvägen att föra oss ner till Tientsin. Ryktet därom hade nått oss uppe i landet, en ny makt hade inkommit, ångans makt, och vi skulle i själfva Kina få åka på järnväg och det icke bara ett litet stycke utan hela *15 sv. mil.* Gamla förståndiga människor här hemma skola ej begripa mig — ni därute skola kanske fatta det — då jag säger, att jag med barnslig ifver och förväntansfullhet räknat dagar och timmar, tills jag skulle få fara på järnväg, utbyta de säkra men långsamma klassiska fordonen mot detta det nya Kinas fortskaffnings- och samfärdsmedel.

Så snart vi kommo till Pao-ting, kände vi, som om vi voro i Västerlandet och följaktligen »bortkomna». Att köpa biljett gick icke i en handvändning: så och så mycket kostade biljetten i »kash», och så var det fråga om hvad för slags kash, jag hade; var det Pao-ting kash? Af dem räknades 500 för 1000, men de voro dock icke fulla kash, ty det fattades 2 i hvarje hundra; eller var det Tai-üen-kash? af hvilka 800 räknas för 1000; om det åter var Huai-lu-kash, så fattas af dem 3 på hvarje hundra. Stackars stationsbetjäning, som skall räkna ut allt detta! Men så äro de också många att hjälpas åt. En hel här af unga och gamla, högre och lägre tjänstemän är sysselsatt på hvarje station.

I Tientsin hade vi blott en dag på oss, hvilket ej var mycket för tvätt och upphyfsning efter den långa landresan, och så på ångbåt till Shanghai. Efter $2^1/_2$ dagars god färd utmed kusten voro vi i Shanghai. Redan i Pao-ting och Tientsin hade vi ju fått börja vänja oss vid att se utländingar, både missionärer och andra i europeisk dräkt, och här vimlade det af dem. Vår lille Ragnar trodde sig i hvarje europeisk herre vi mötte se en »Pastor» och i hvarje dam en »Pastorska». Stackars liten, om han kunnat se den synd och last, som ofta finnes bakom det yttre! Men så är det ju ock med kineserna, de se utländingarne, de »utländske djäflarne» och hata dem; men de se icke skillnaden på onda och goda, emedan de icke bry sig om att taga reda på förhållandet.

I Shanghai möttes vi af underrättelsen, att på den tyske ångaren »Prinz Heinrich», som skulle afgå den 22 april, alla 2:dra klass hytter redan för mer än en månad sedan voro upptagna. Nästa tyska ångare afginge efter en månad, och dessutom fanns en engelsk ångbåt, som skulle afgå efter 14 dagar, men äfven den var fullt upptagen. På denna senare blef det dock slutligen rum för vårt sällskap, fröken Hulda Annerlöw. För oss blef det ingen annan råd än att taga 3:dje klass på »Prins Heinrich». Vi gjorde detta hellre än att vänta en hel månad.

Resultatet var en ganska god hytt — enda felet var, att ett för alla hytterna gemensamt afloppsrör eller rännsten gick genom hela hytten, och väggohyra. Kosten var riklig men mycket enformig. Mestadels var det en rätt till måltiden, ibland två, och, om den varit väl lagad, hade det ju gått för sig, men köttet, som bjöds, var oftast så dåligt stekt — det var bättre som kokt — att man knappast kunde förtära det. Den myckna potatisen — tre gånger om dagen — orsakade hos de flesta af passagerarne en svår kolik.

Medresande på båten voro på 3:dje klass: missionärerna Törnwalls och Nordlings och åtskilliga tyska och engelska sjömän samt två norska, den ene styrman, den andre maskinist; å 2:dra klass: missionärerna Lechler med fru från Tyskland — den gamle veteranen reser nu hem för att kanske ej mer komma åter till Kina — mr och mrs Edwards från Tai-üen, de norska missionärerna Rönnings och fru Johnson samt åtskilliga andra engelska och tyska missionärer. På 1:a klass hade vi prinsessan Heinrich, kejsar Wilhelms svägerska. Hon såg mycket älsklig ut. Afskedet mellan henne och hennes gemål i Shanghai var mycket rörande. Han stannar nämligen kvar i Kina som chef för den tyska eskadern därstädes.

Så foro vi då den 22 april. Två dagar hade vi haft på oss att bli färdiga till afresan, skaffa oss kläder och packa. Jag fick min kostym gjord på $1^1/_2$ dag, men så var den också därefter, liten och trång och illa gjord.

Hela resan från Shanghai till Genua hade vi det härligaste väder, så vi fingo vara i ro för sjösjukan. Men varmt var det, isynnerhet i Singapore och Columbo samt på Suezkanalen. Men Herren bevarade både oss och våra små, att vi ej togo någon skada.

Från Genua hade vi ämnat fara öfver land men funno det mycket dyrt, hvarför vi fortsatte med ångaren. Men nu fingo vi känna på sjösjukan, först mellan Genua och Gibraltar och sedan i Biskayaviken, ty skeppet rullade — i mitt tycke — alldeles förskräckligt, fastän sjömännen och morska resande, som ej voro så sjuka som vi, sade, att det var »ingenting».

Den 4 juni anlände vi till Bremen, där vår ångbåtsresa slutade, hvarifrån vi foro på jernväg till Hamburg och där åter på båt till Göteborg, och så voro vi då hemma i *Sverige* kl. 5 e. m. den 8 juni.

När detta skrifves ha vi varit hemma ej fullt två veckor, och min hustru längtar redan ut till Kina! Om mig själf vill jag blott säga, att jag tror, att när mitt år hemma är fullt, skall jag med glädje resa åter till mitt adoptivland.

Må Gud rikligen välsigna eder alla, och må han återförena oss i arbetet *i sin tid!*

Eder broder och medarbetare *Axel Hahne.*

Ålsäng den 19 juni 1899.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.

4. Årg. SEPTEMBER 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Till gifvarna af S. M. K:s missionsbibliotek i Kina. — Till missionsvännerna. — Om vi vänta, skola vi ådraga oss skuld. — I Kina (med 3:ne illustrationer). — Från missionärerna Erik Folke, Hugo Linder, Anna Janzon, Ebba Burén, Frida Prytz. (Några minnen från en missionsresa och stormötet i Hai-cheo våren 1899), Maria Pettersson, Sigrid Engström. (En missionsresa i Uei-nan-distriktet), Anna Eriksson, August Berg (Axplock), Robert Bergling, Emelia Ulff, Mary Ramsten. — Bokanmälan.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor*, Tranås.
* H. Dillner, *kapten*, Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare*, Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.* August Berg, *vice föreståndare.*

C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1899.

N:o		Kr. ö.
562.	K. S. Bornholm gen. F. M.	12: —
563.	Sparbössemedel fr. d:o gen. d:o	23: —
564.	Kollekt i Bengtfors missionshus gen. A. A.	28: 38
565.	D:o d:o kapell gen. O. M.	11: 56
566.	D:o Långeds missionshus gen. P. P.	21: 68
567.	G. R.	5: —
568.	Vernamos jungfruförening gen. C. U.	150: —
569.	J. W. B., Stockholm	20: —
570.	En kaffefest i Stora Mölarp d. 16/7 99 gen. K. B.	50: —
571.	A. P. Striberg	10: —
572.	M. O., Gusselby	10: —
573.	Kollekt i Ofvanmyra gen. A. D.	85: —
574.	A. H.: Inbesparadt läkarearvode	10: —
575.	A. J., Alingsås till infödd bibelkvinna	25: —
576.	Rystads mfg gen. A. S. gen. Östergötlands mfg.	25: —
577.	R. P., Dalkarlshyttan, Linde	50: —
578.	Gen. P. O., Granby, Hallsberg	120: —
579.	Några vänner i Wisby gen. A. Ch.	39: —
580.	Gen. S.	15: —
581.	F. H.	10: —
582.	A. E—n, Krylbo	5: —
583.	Finspongs syförening gen. N. P. E.	25: —
584.	Fr. Daggryningen i Vistorp gen. E. B.	20: —
585.	Onämnd	10: —
586.	K. G. B., Lindesberg, gen. Red. af Svt.	1: 40
587.	H. H., Jerstorp, Jönköping gen. d:o	3: 85
588.	A. M. C., Omaha gen. d:o	13: 90
589.	»L.», Dalarne gen. d:o	10: —
590.	W. W., Baku gen. d:o	3: 65
591.	t. G. A. gen. d:o	10: —
592.	V. K., Lena, Östergård gen. d:o	2: —
593.	Sigtuna jungfruförening gen. P. J.	60: —
594.	D:o Luth. missiosfören. gen. d:o	90: —
595.	J. F. L., Medåker gen. K. M. B.	5: —
596.	Alingsås mfg. gen. J. G.	100: —
	Summa kr.	1080: 42

Med varmt tack till alla gifvare.

Hafven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse. Fil. 4: 6.

Till gifvarne af S. M. K:s missionsbibliotek i Kina!

Härmed beder undertecknad att å alla syskonens vägnar få sända de vänner, som bidragit till det nyligen ankomna biblioteket, vårt gemensamma hjärtliga tack. Det är en mycket välkommen gåfva, af hvilken flitigt bruk göres. En missionär är i mycket större behof af god läsning än någon i motsvarande ställning i hemlandet. Han saknar nämligen vänners umgänge, han saknar lärorika och inspirerande möten, han saknar äldre lärares råd och hjälp. Ensam är han ibland en omgifning, stående betydligt lägre än han själf i intellektuel utveckling. Af alla de mångfaldiga yttre hjälpkällor, som hemlandet bjöd att vidga hans synpunkt, återstår här blott en enda, och det är — boken; af vänners umgänge har han föga, och därför blir boken en så mycket kärare vän. Vi äro därför mycket tack skyldige de vänner, som i detta stycke så frikostigt tänkt på oss, och skola i framtiden med tacksamhet mottaga hvarje bidrag till detta vårt gemensamma bibliotek.

Üin-ch'eng den 8 juni 1899.

Erik Folke.

Till missionsvännerna.

På grund af missförhållanden inom det kinesiska postverket har ett stort antal bref förkommit. Man misstänker, att kineserna i postverket stulit frimärkena. Detta förklarar, hvarför bref från några af missionärerna alldeles uteblifvit. Så har t. ex. Fröken Emma Andersson, enligt nyligen anländ uppgift, under det senaste halfåret skrifvit 2:ne bref till »Sinims Land», af hvilka intetdera framkommit. »*Med all kraft stärkte, efter hans härliga makt, till allt tålamod och all uthållighet.*»

"Om vi vänta, så skola vi ådraga oss skuld."

2 Kon. 7: 1—20.

Af Jane af Sandeberg.

Det belägrade Samarias nöd var skriande. I föregående kapitel, verserna 24—31, få vi en inblick däri. Är du ej mycket förtrogen med den underbara berättelsen i det 7:de kapitlet, så läs den nu, innan vi gå att något tala därom.

Är icke hungersnöden i Samaria en bild af hednavärldens nöd, och hafva ej våra dagars missionärer och missionsvänner något att lära af Samarias fyra spetälska missionärer? Här låg den stora staden och trodde sig belägrad och omringad af fienden och visste icke af att fienden flytt; här led folket, den störste till den minste, en pinande hungersnöd och visste icke, att öfverflödet fanns strax utanför stadsporten. Så ligger hednavärlden suckande under syndens skuld och makt och vet icke, »att dess strid är fullbordad, och att dess skuld är försonad», så lida de en stor själarnes hungersnöd och veta intet om den Frälsare, som är kommen, »att de må hafva lif och öfver nog», »att de må äta det godt är, och att deras själ må rikligen förnöjas».

För Samaria fanns dock »ett godt budskap», men detta budskap behöfde budbärare. För hednavärlden finnes ock ett godt budskap om frälsning, frid och fröjd; låtom oss, som vilja vara med att frambära detta, en stund stanna och lära något af de fyra spetälske.

1:o) De voro *spetälska* män, svaga, föraktade stackare, och dessa blefvo stadens glädjebud! Och det är ännu i dag *syndare,* men frälsta syndare, renade från syndens spetälska, som Herren använder till sina budbärare. Han kunde ju sända sina änglar ned till världen med evangelium, men nej, han sänder syndare till syndare. Den, som går med frälsningens budskap till andra, måste själf i sitt eget lifs historia veta om skuld och nåd.

2:o) De voro sådana, *som själfva njutit af öfverflödet,* de hade ätit och druckit, voro mätta och rika, v. 8. Så måste vi, som skola bryta lifvets bröd åt hungrande själar, först själfva blifvit mättade af Guds huses rika håfvor och kommit in i landet, som flyter af mjölk och honung. Världen måste se, att vi själfva äga den själamättnad och fullhet, som vi bjuda åt andra, — hon tror oss icke annars, och hon har skäl att ej göra det. Broder, syster, är din själ alltid, öfverallt, under alla förhållanden tillfredsställd i Jesus? Låter du honom mätta dig med sin nåd för hvarje morgon, som gryr, så att du stark och glad kan vittna om din Faders rika bord och goda håfvor? Eller lider du ännu »hungersnödens smälek» bland denna världens människor? »Kommen hit och äten», säger Jesus till sina lärjungar och sänder dem sedan ut bland de hungrande. De spetälske funno äfven kläder, silfver och guld. Gud har hvita kläder, helig skrud åt sitt folk på sin härs dag och rikedomar af nåd och härlighet i Kristus. Rike i honom få de sedan nåd, »att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom». Ef. 3: 8.

3:o) Det tredje vi lära af de spetälske är, huru *enkelt och naturligt* de gingo till väga. Ingen undran hvem som skulle gå, intet tal om egen ovärdighet, icke heller om uppoffring eller försakelse, inga stora, själfbelåtna ord eller tankar. Helt enkelt: »Vi göra icke rätt, — — vi ådraga oss skuld, låtom oss därföre nu gå», v. 9. Låtom oss taga missionssaken lika enkelt. Må vi lämna åsido alla tankar om egen oförmåga eller förmåga. Må vi lämna de världsvisa argumenten och beräkningarna om möjliga eller omöjliga resultat. Vi hafva fast grund att bygga vårt missionsarbete på. Vi hafva *Guds befallning* i slutet af alla evangelierna och i början af Apostlagärningarna, och vi hafva *Guds löften.* O, att vår logik blefve lika enkel som dessa mäns: »*Vi göra icke rätt, vi ådraga oss skuld, låtom oss gå.*»

4:o) Märk sedan deras *skyndsamhet.* Sedan de insett, hvad rätt var, gjorde de det. Först hade de gömt skatten, men nu ville de icke tiga eller vänta till morgonen.

Gud gifve oss denna heliga skyndsamhet, att, då vi sett Guds vilja, vi icke dröja att handla därefter. »Natten är framskriden och dagen är nära», låtom oss uppstå från lättjans och likgiltighetens sömn och sätta *vår* hand till plogen, den evangelii plog, hvarmed hednalandens mörka jord skall upplöjas.

5:o) Låtom oss till slut lära något af de fyra männens *tro på sitt budskap.* De ropade an vakten och berättade så enkelt sitt glada budskap om frid, förlossning och rikedom för den hungrande staden. Man trodde ej först deras ord, man misstrodde dem i stället och såg förräderi där bakom. Dock, sanningen segrade, och snart var det öfverflöd och fröjd i Samaria, — men om dem, som varit stadens hjälpare, höra vi intet vidare. Kanske glömde Israel i sin glädje de enkla budbärarne, men Israels Gud glömde dem ej, ty århundradena igenom har, hvad de gjort, varit sagdt dem till åminnelse. Hvilken uppmuntran för evangelii budbärare i alla tider! Gå med ditt budskap, tro på ditt budskap, Kristi sändebud, ty himmel och jord skola förgås, men hans ord skall icke förgås. »Vår Guds ord blifver evinnerligen.» Kanske skall man icke heller tro dig, kanske misstros dina afsikter, kanske skall du aldrig själf få se mycken frukt af ditt arbete. Men Guds ord skall segra, Guds rike skall gå framåt! »Gud kallar hem sina arbetare men fortsätter sitt arbete.» Om du dör, så dör ej ditt budskap, det lefver och sprider lif. — Gud gifve oss nåd att arbeta så i hans Andes kraft, att det genom oss blifver öfverflöd, hvar vi gå fram, öfverflöd på lif, ljus och frid, och vi i öfverflödet blifva glömda, och Herren få äran för allt. Sättet att blifva undangömd i ditt arbete för Herren är, att välsignelsen och öfverflödet blifva så stora, att människorna för dessa glömma den, hvilken Herren begagnat som sitt redskap.

Och med blicken ännu fäst vid dessa fyra män vilja vi säga dig: »*Gå äfven du och gör sammaledes!*»

Här ligger det hungrande Samaria. Hednavärldens millioner *hungra* och — *dö*. *Du*, som fått lif och frid genom evangelium, *du står i skuld*. Är du ock redobogen att göra, hvad du kan, för att föra evangelium till dem, *hvad du kan*, ty Gud begär ej mer. Är du villig att, sedan du läst dessa rader, på dina knän inför din Gud säga dessa ord: »Jag är endast *en*, men jag är *en*, jag kan ej göra *allt*, men jag kan göra *något*, hvad jag *kan* göra, det *bör* jag göra, och hvad jag *bör* göra, det *vill* och *skall* jag med Guds hjälp göra.»

»*Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.*» Mark. 16: 15. Så lyder befallningen. Må vi ej i otro, med blicken på hinder och svårigheter, säga som den tviflande vagnskämpen i Samaria: »Om Herren än gjorde *fönster på himmelen*, huru skulle detta kunna ske?» v. 2, 19. Låtom oss *tro Guds ord* och *göra hans vilja*, och bringa vi så tionden fullständig till förrådshuset, skola vi snart få se, huru *Herren upplåter himmelens fönster* och utgjuter öfver oss och öfver hednavärlden himmelens välsignelse *mer än nog*. Mal. 3: 10.

I Kina.

Üin-ch'eng d. 10 april 1899.*

Första intrycken af missionsstationen i Üin-ch'eng voro nästan öfverväldigande, så många äro gårdarna och så prydliga husen. Själfva läget är utomordentligt. Gatan utanför är så rymlig, att den användes vissa dagar i veckan såsom torg. Af fotografien synes, hvilket utseende missions-

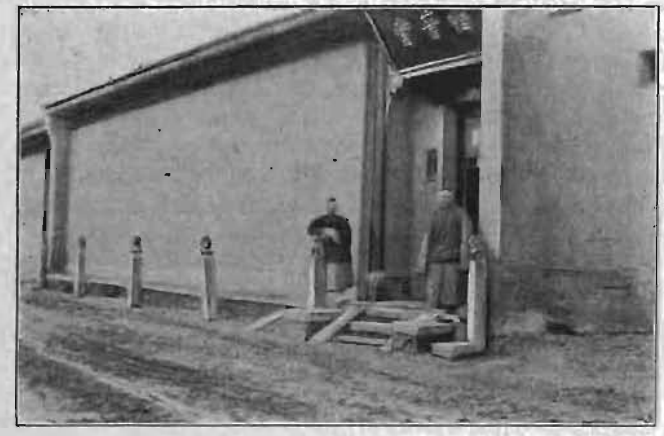

Missionsstationen sedd från gatan. Bröderna Folke och Blom stående vid ingången.

stationen har, från gatan sedd. Liksom öfriga kinesiska hus finnas fönster endast åt gården. Öfver porten är en vacker tafla upphängd, på hvilken står skrifvet: »Evangelii sal». Stenstolparna längs husväggen utgöra ett af de många exemplen på kinesernas skicklighet i stenhuggerikonsten.

Vid inträdet på första gården inom missionsstationen ligger det präktiga kapellet midt framför, till höger broder Linders hus och till vänster gosskolan. Dessa senare äro de enda tvåvåningshusen. Uppgången till andra våningen är genom en veranda. Då man träder ut på den andra gården, blir man ej mindre öfverraskad öfver de vackra husen med pelargångar rundt omkring. Det större huset på denna gård är afdeladt i tvenne rum, ett stort, den s. k. konferenssalen, och ett mindre, som är broder Folkes arbetsrum. Konferenssalen, som ock är »Sitting-room», är i fråga om golf, väggar och tak ett prof på kinesisk fin smak och ifråga om den enkla, praktiska möbleringen ett prof på god svensk smak.

Till vänster på samma gård har Blom ett stort och trefligt rum. Halfva rummet är expedition och halfva sofrum. Huset till höger såväl som det midt emot har hvardera ett större gästrum. Den tredje gården har tvenne mindre hus för Folkes familj. Dessutom finnas flera smärre gårdar, där tjänarna bo, och där stallrum finnes för kor

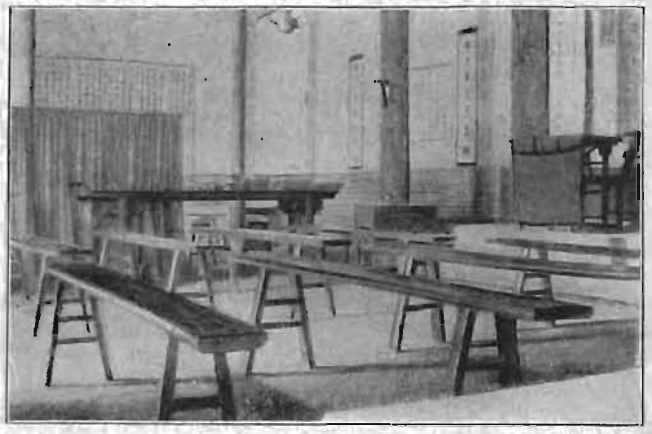

Det inre af kapellet sedt från sidan.

eller åsnor. Den s. k. Hahneska gården är genom en dörr, öppnad i en stenvägg, förenad med själfva hufvudgården.

Med ledning af fotografierna öfver kapellet kan man göra sig en föreställning om huru detta ser ut inuti. Den gardin, som synes i salens midt, utgör en afskrankning emellan de manligas och kvinnligas områden; på hyllan därintill synas sångböckerna. Bakom hyllan och gardinen är en s. k. »kang», murad till sittplats åt kvinnorna. Denna »kang» är så byggd, att den kan uppvärmas genom koleld underifrån. Talarstolen synes längst till höger på den fotografi, som är tagen från sidan, och i midten på den, som tagits framifrån. Den större taflan i bakgrunden är en kopia af det Næstorianska monumentet.

Hela missionsstationen är uppenbarligen en plats af Herren utvald, honom till ett namn, som icke skall varda utplånadt. Att det hela först ger ett stort och ståtligt intryck, förklaras af kinesernas och i synnerhet Shansibornas byggnadsmetod att på största möjliga areal bygga en mängd hus, i flesta fall med endast ett rum hvardera.

Den frid och ostörda stillhet, som råda på missionsstationerna och nästan oförklarligt kunna upprätthållas midt in i hjärtat af detta bullrande land, gör, att en känsla af hvila förnimmes, då man kommer från mängden, trängseln och nyfikenheten där utanför. Huru uppriktigt tackar man ej Herren för den tillflyktsort undan både »störtskurar och hetta», som han sålunda beredt sina i

* Detta bref var ämnadt för augustinumret men kom för sent.

Kapellets inre sedt framifrån.

striden ofta trötta kämpar. Våra missionssyskon genomgå större försökelser i tron och tålamodet, än vi där hemma beräkna, och vi hafva därför kanske svårt att tillräckligt uppskatta betydelsen af stillhet och trefnad i deras hem. Dessutom har det visat sig vara omöjligt att bedrifva missionsarbete i större skala, om man icke bor såsom kineserna själfva och är i tillfälle att med mottagningsrum, opiumasyl och rum för tjänarna m. m. ordna på lämpligt sätt.

När vi emellertid se, »hvad godt Herren emot oss (vår mission) gjort hafver», tänka vi ofta på orden: »Af dig är det allt kommet, och af din hand hafva vi gifvit det åt dig.»

Af de i Ün-ch'engs församling infödde troende är det bland andra en gammal blind man, som väcker lifligt intresse. Han är beredd på en snar hemförlofning. Då vi sist voro hos honom, uttalade han endast sin sorg öfver att han under sitt jordelif »burit så ringa frukt åt sin Frälsare». Han har emellertid varit ett medel till sju eller åtta själars frälsning. »Det svaga från Gud är starkare än människorna.»

* * *

T'ong-cheo den 18 april. Sedan några dagar tillbaka är jag nu i T'ong-cheo och har haft den stora glädjen att här få öfvervara ett s. k. »stormöte». Syskonen Berg, systrarna Nanna Fogelklou, Sigrid Engström och Anna Eriksson äro, som bekant, här stationerade. Alla äro friska och af Herren trofast bevarade till själar och kroppar. De äldre syskonen äro hårdt ansträngda af det myckna arbetet och de yngre ofta utsatta för särskilda beprövelser, men alla smaka de, huru ljuflig Herren är, och äga i honom sina källor. Hjälpen ofvanefter blir måhända mera påtaglig och dyrbar, då ingen hjälp finnes att tillgå nedanefter. Broder Stålhammar sade t. ex. vid ett samtal om missionärernas pröfningar, att, »om våra frestelser här ute äro starkare och kanske flera än vännernas där hemma, så hafva dock vi ofta mycken glädje och hugsvalelse, som de sakna. Glädjeämnena icke blott uppväga utan långt öfverväga svårigheterna, ära vare Gud.»

Nu några ord om stormötet söndagen d. 16 april. Sedan morgonbön hållits vid sjutiden, samlades vi alla vid niotiden under gonggongens kraftiga slag till det första förmiddagsmötet. Man kände sig vid inträdet i kapellet uppbyggd vid blotta åsynen af så många allvarliga och ändå lyckliga ansikten. Där på främsta bänken satt gamle »Fann», hvars omvändelse, frimodighet, lidanden och ovanliga gåfvor förut vid olika tillfällen blifvit omtalade både skriftligt och muntligt. Uttrycket i hans ansikte är så godt, att det är en lust att se på honom. Flera präktiga typer tilldrogo sig vår uppmärksamhet. Huru det sedan kändes, när denna skara stämde upp: »Vår Gud är oss en väldig borg», det kan lättare tänkas än beskrifvas. Det var en fröjd att få stämma in i sången, fastän jag var ensam om att sjunga de svenska orden.

Efter ett kortare föredrag af August Berg blef dopkandidaten förhörd, en man, den första frukten till frälsning af opiumasylverksamheten på platsen. Med få och tydliga ord afgåfvos svaren. Efter nödiga förberedelser för dopet samlades hela skaran och bildade en ring kring dopgrafven ute på gården. Några sånger sjöngos, och så öfvergick man till själfva dopakten. Ett stämningsfullt allvar hvilade öfver denna tilldragelse, och om icke rösten hördes eller dufvan syntes från himmelen, stod man där dock i medvetande om att himmelen var öppen öfver denne, som följde sin Frälsare »genom dopet till döden, på det att såsom Kristus vardt uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skulle ock han vandra i ett nytt lefverne».

Därpå följde allmän gudstjänst, vid hvilken broder Blom frambar budskapet från den Uppståndne. Under eftermiddagens lopp hölls först ett evangeliskt möte och sedan nattvardsgång. Dagen afslutades med ett godt vittnesbördsmöte. Genom broder Bloms vänlighet att tolka fick ock jag vara med uti upphöjandet af den Högtlofvade. Raskt på hvarandra följde sedan åtta till nio vittnesbörd af f. d. opiumrökare. Ordföranden fann sig då föranlåten att säga: »Nu hafva vi hört många vittnesbörd från dem, som genom Guds nåd blifvit frälsta särskildt från opium, nu vilja vi höra några vittnesbörd från dem, hvilka icke rökt opium.» Sedan ett par sådana aflagts, slutades mötet.

Icke mindre än tjugutre antecknade sig därefter såsom »sökare i läran».

Dagen därpå, måndagen, hölls församlingsmöte, då ekonomiska och öfriga angelägenheter afhandlades. Såsom frivilliga gåfvor inflöto omkring nio tusen cash = ungefär femton kronor, en efter gifvarnes lefnadsförhållanden stor summa.

Under tisdagens lopp utrustades en skara kolportörer med böcker och skrifter. »Villigt kommer ditt folk på din härs dag.» Under de tre senaste månaderna hafva dessa kolportörer sålt omkring 20 tusen ex. nya testamenten och delar däraf och därjämte utöfvat vidsträckt predikoverksamhet. »Han, som gifver säd åt sånings-mannen, skall gifva och förmera utsädet och föröka rättfärdighetens frukter.»

* * *

D. 15 maj 1899. Skandinaviska-Amerikanska Alliance-missionen, (ej att förblanda med den Simpsonska Alliance-

missionen, i hvilken senare en hel del äfven svenskar äro missionärer) skulle hålla sin årskonferens i Si-ngan sista dagarne i april och första dagarna i maj. Till denna hade flera, tillhörande »Svenska Missionen i Kina», fått inbjudning. Fyra af oss, två systrar och två bröder, antogo tacksamt kallelsen och begåfvo oss så af den tre dagars långa resan, systrarna åkande och vi bröder ridande.

Under vägen besökte vi Uei-nan, en stad, hvarest vår mission har opiumasyl, som skötes af infödda medhjälpare. Hela trakten är, mänskligt sedt, öppnad för evangelium. För att något regelbundet evangeliskt arbete där skall kunna bedrifvas, fordras ett för våra systrar, som i så fall skulle flytta dit, beboeligt hus. Det lilla hus, som hittills hyrts för opiumasylen, är oanvändbart för annat ändamål. Behofvet af en missionsstation i Uei-nan lägges därför på för Kina intresserade hjärtan. Låt intresset framför allt taga sig uttryck i mycken förbön för nämnda stad och trakt!

Si-ngan, Kinas gamla hufvudstad, gjorde redan på långt afstånd ett imponerande intryck. De dubbla stadsmurarna, de väldiga portarna, de starka befästningarna, det mer än vanligt brokiga vimlet af oräkneliga kineser — allt gaf oss en känsla af att vi befunno oss inom ett af Kinas storhetsområden. Att evangelium segerrikt intagit sitt fäste inom t. o. m. Si-ngans förskansningar, det uppväckte månget tack och lof i våra hjärtan.

Det var oss en stor glädje att sammanträffa med »Alliance-syskonen», att få lära känna dem och med dem fröjdas öfver Herrens dråpliga verk. Personligen har jag de bästa intryck af dessa okonstlade, helhjärtade och nitälskande arbetare i den myckna skörden. Själarnes nöd, motståndet i de okunnigas hjärtan, fruktan hos de vidskepliga, bevisen på ljusets inbrytande, syndens öfvervinnande i fleras hjärtan, glädjen i de förut eländigaste hem, uppmuntringarna i skolarbetet, en och annans saliga hemförlofning, allt detta låg så varmt på syskonens hjärtan, att de ofta ej utan tårar kunde tala därom.

Från ett af vittnesbördsmötena erinrar jag mig några yttranden.

»Den sista tiden har jag haft stor uppmuntran i mitt arbete, bland annat genom en ung man, som efter blott en kort tids sökande sattes på ett hårdt prof. Hans fader hade nämligen beslutat att göra honom arflös, därest han icke öfvergåfve den »utländska läran». Visserligen var arfvet ej större än några hundra kronor, men summan var tillräcklig för att sätta en kines i de svåraste frestelser. Sedan vi bedit, och jag med bibelns ord visat honom, att ingen kunde taga ifrån honom hans förblifvande skatt, om han blott *först* sökte den, frånsade han sig frimodigt sina anspråk på arfvet, då han omöjligen kunde öfvergifva sin Frälsare.»

Ett dylikt bevis på hvad Gud förmår bereder de för själarna bedjande och arbetande större glädje, än vi i hemländerna kunna föreställa oss.

»Nog är jag ofta trött», vittnade en syster, »men ej för trött, ära vare Gud! Äfven om vi understundom äro frestade att gifva upp hoppet, gå vi dock i *tron* framåt. 'Trötta men dock förföljande' äro ofta Herrens kämpar. Det blir mig emellertid ständigt en allt större glädje, att jag blifvit ansedd värdig att gå Jesu ärenden här ute i Kina.»

»För min del», vittnade en annan syster, »måste jag säga, att Herren under det senaste året blifvit mig härligare än någonsin. Hans verk i kinesernas hjärtan såväl som hans godhet mot mig gör honom så dyrbar för mig. När jag känt det svårt, då stormen rasat som värst, har han ofta sagt till mig såsom till Moses: 'Ställ dig här bredvid mig', och så har jag fått stå och se på, huru han genomfört sina afsikter».

En tredje syster berättade en gripande historia om en stackars kvinna, som under många år lefvat ett det eländigaste tiggarlif men blef af Herren, kort innan hon dog, ryckt som en brand ur elden. Den arma, som med en liten sjuk gosse hade lefvat på människors sparsamma barmhärtighet och ofta svultit hela dagar och veckor, frusit och lidit, hon gick nu triumferande genom Lammets blod på *Guds* barmhärtighet in i härligheten. Gossen var det enda hon kvarlämnade på jorden, och han var full af sår, motbjudande att skåda. Modershjärtat hade blott en önskan på sin dödsbädd, nämligen den, att gossen skulle få komma till missionärerna. Efter en tids lämplig vård utom missionsstationen är gossen nu bättre och elev i skolan.

Öfverläggningarna under konferensen voro högst intressanta och vittnade om en både andlig och praktisk uppfattning af arbetet, hvars framgång i så väsentlig mån beror på uppfattningen hos dem som arbeta.

Dagligen bereddes tillfällen till bibelstudium och bön, och afskildes dessutom tvenne särskilda dagar för det andliga lifvets stärkande och fördjupande. På mångahanda sätt visade syskonen sig lägga hufvudsaklig vikt vid de inre förutsättningarna i det kräfvande arbetet; därför skall ock allt annat tillfalla dem.

Från Si-ngan reste vi till San-ynan, August Bergs gamla station, numera tillhörande engelska baptistmissionen. Detta sällskap arbetar till största delen bland det till Shen-si emigrerade Shan-tung-folket. Vi gjorde ett besök i en af detta folks byar, nämligen Mota-tsie, där bröderna Berg, Tjäder och Halme bodde och verkade under de första åren i Kina. De små jordhyddor, som bröderna då byggde åt sig, bebos nu af kineser. Det låg en hel predikan uti allt, hvad vi där sågo. Sådan var »den ringa begynnelsens dag», men hvilka möjligheter voro ej och äro ej alltid nedlagda i »det svaga från Gud». »Jag har gifvit inför dig en upplåten dörr, — *ty* du har ringa makt». Herren frångår ej sin princip, att till *sin* ära förena sin makt med vår svaghet. Må vi då ej förlora vår löftesrika svaghet inför honom, sedan de yttre förhållandena ej längre äro så anspråkslösa, som de voro på »den ringa begynnelsens dag».

Vidare tillbringade vi tre dagar i Fuh-ynin-tsuen, en liten by, som vuxit upp under de sista sex åren. För sju år sedan fanns där nämligen ej ett enda hus och trakten var delvis öde. När så de kristna emigranterna från Shan-tung kommo till orten, byggde de där sina hem och hus. De gåfvo själfva byn sitt nuvarande namn, som betyder »evangelii by». Jorden är odlad och grödan stod just nu i sin fägring, omkring och i byn äro löfträd planterade, ofta bildande små alléer. Kapellets tak reser sig öfver alla boningshusen, där det ligger i midten af byn, och missionsstationen är en förebild i snygghet och trefnad. Aldrig förr har jag sett en plats, hvarest verkningarna af evangelium varit så i ögonen fallande som här. De flesta i de fyrtio familjer, som bo i byn, äro kristna.

Baptistmissionen lägger här liksom på sina öfriga fält

hufvudsaklig vikt vid skolarbetet. I gosskolan undervisas omkring trettio elever; minst tio af dem äro afgjorda för Herren och taga flitig del i missionsarbetet i trakten. Hvarje söndag äro de på egen hand ute i byarna och vittna om Jesus.

Flickskolarbetet har måhända blifvit än mer välsignadt. Skolan bildades af medel, som utgjorde en tolfårig flickas testamente. Hennes varma intresse och många böner lade grunden till det hus, som sedan blifvit uppbyggdt »i Herren». Den infödda lärarinnan är ett lyckligt Guds barn med flickornas frälsning först af allt i sikte. Bland de femtio eleverna är ett stort antal vunnet för Herren. En af missionärerna berättade mig, huru lärarinnan brukar taga flickorna afsides i det till skolsalen närgränsande rummet, så snart hon märker, att Guds Ande, genom det de läsa, arbetar på deras hjärtan. Där beder hon med dem och vinner på så sätt »de flesta».

Och nu äro vi, sedan en vecka, åter här i T'ong-cheo. Vi äro redan tio samlade för den stundande konferensen. Förberedelserna äro i full gång. Vi vänta af Herren, att han skall göra vår sammanvaro »rik på källor» samt låta den efterföljas af tecken på hans frälsande kraft bland kineserna.

Joh. Rinman.

Från missionärerna.

Üin-ch'eng

den 12 maj 1899.

Älskade trossyskon!

»Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd», sade Herren till sina lärjungar, då han såg skarorna från Sikar komma till sig. Dessa ord hafva på sista tiden blifvit alltmera lefvande för mig, då jag fått vara med på »stormötena» på de olika stationerna och se, huru skarorna samlats omkring Herrens ord. Stora och underbara ting gör Herren, äfven där människan, redskapet, intet är. Den säd, som är sådd i Guds rike, skall springa upp. Från alla delar af vårt vidsträckta fält komma underrättelser om huru Herren i sin nåd besöker folket.

Sista söndagen vid stormötet i Hai-cheo hade vi glädjen döpa 9 personer, 28 antogos som katekumener och ungefär ett lika stort antal som »sökare». Att Herrens Ande verkar i de trakterna, förnams i synnerhet på vittnesbördsmötet. Det ena vittnesbördet aflöste det andra utan uppehåll. Alla längtade efter att få utgjuta sitt hjärtas tacksägelse i bekännelse. En mans berättelse gjorde ett djupt intryck på mig. Han hade i sin by inöfvat ett teatersällskap och stod just färdig att börja sin bana som teaterdirektör, då han en kväll kom att besöka en troende familj i byn. Han fann den på knä. Under följande dag kunde han ej bli kvitt det intryck, han fått af hvad han sett. I stället för att gå till sina kamrater på kvällen besökte han åter de kristna och fann dem likaledes nu på knä. Denna gång begärde han förklaring, hvarför de gjorde så, och hvad de sade, då de lågo på knä. Han begärde också ett böneformulär, ty från denna stund ville också han bli en bedjare. Hans kamrater sökte ifrigt att få honom med på öfningarna. I början afböjde han undvikande deras kallelse, men till slut sade han dem rent ut: »Jag har alldeles förlorat lusten för dessa ting nu och kommer ej mer till edra nöjen».

Från Honan höra vi om nya under. Som svar på de troendes böner har Herren rest upp sjuka, räddat ur trångmål, frälsat under förföljelser o. s. v. Öfverallt finner man en här och en där, som frågar efter Herren. I Hsia-hsien här i Shansi har också elden börjat tändas, och i Uan-chüan och Iong-ho-distrikten hafva både män och kvinnor börjat söka Herren. I Shensi voro vid sista stormötet i T'ong-cheo besökande från nästan alla distrikten i prefekturen närvarande. Här är skörden, men hvar äro skördemännen? Böra vi ej stå redo att följa med och inbärga de dyrbara själarne, då Guds Ande blåser sin lifgifvande vind öfver en trakt? Men det är endast på bönevägen, vi kunna anskaffa arbetare och medel för arbetet. Därför utbedjen af Herren nödiga krafter för detta verk! En ung man såg oss så trofast in i ansiktet vid afskedet i Hai-cheo och sade: »Glöm ej att bedja för min hustru och mitt husfolk!» Låt mig tillropa Eder detsamma: Glömmen ej att bedja för detta folk, ty dess besökelsetid är nu inne!

Eder broder och medtjänare i Herren

E. Folke.

* * *

Maj 1899.

Kära vänner i Sverige!

Som det nu är ganska länge, sedan det upptäcktes, att våra bref till Europa under nära ett halft års tid blifvit bortstulna på det kinesiska postkontoret i Hankow, är det att hoppas, att åtgärder vidtagits, så att våra bref nu äro utom all fara i det afseendet.

Jag går därför att meddela litet ifrån denna station: Vårt stora kinesiska vårmöte har nyss slutat, hvarför det får blifva ämnet för mitt bref.

Då jag hemkom efter att hafva följt syskonen Hahne 10 dagsresor på deras resa till Sverige, företog jag en rundresa i distriktet för att förbereda åtskilligt för det stundande vårmötet. Jag fann därvid, att flera f. d. opiumpatienter, både manliga och kvinnliga, som bo i samma grannskap, ännu voro bevarade efter afvänjningen, ja, att de ej fåfängt mottagit den undervisning om sanningen, som de fått hos oss. En af dem, som jämte sin hustru och svärfader afvandes, har öppnat sitt hus för de andra patienterna, som nu söndagligen där komma tillsammans och sjunga sina kära sånger, bedja och läsa Guds ord under ledning af en församlingsmedlem och f. d. opiumpatient, som bor i trakten. De äro mycket fattiga och hafva svårigheter att utstå för Jesusnamnets skull men vilja ändå vara trogna. De önska mycket att få predikohjälp ifrån församlingen. Detta önskas också i en annan by, där flera sökare efter sanningen och en församlingsmedlem finnes. En af församlingsmedlemmarna har öppnat asyl i Lin-Chin, 5 mil härifrån. Han grät, då jag en söndag kom till honom; han känner sig mycket ensam. Hans arbete ligger dock inom Hai-cheo, församling och så långt härifrån, att våra krafter knappast räcka till att hjälpa honom mycket.

Den 29 och 30 april skulle vårt möte stå. Inkvartering af gästerna och mathållningen skulle församlingen själf ombesörja enligt tidigare beslut. Men det såg mörkt ut, ty dagen förut hade på morgonen hvarken församlingens äldste eller diakonerna infunnit sig. Men vår vän »Johan» (från Hai-cheo-församlingen), som alltid är villig att tjäna, började göra i ordning, och så småningom kommo för-

samlingstjänarne till hjälp. Männen och kvinnorna bodde i olika hus ute i staden. Vi ha här på stationen ej rum att mottaga så många. Halm lades på stengolfvet, däröfvanpå lades halmmattor, och så fick hvar och en ett täcke — det var hela tillrustningen för bostad. Programmet för mötet var följande:

1:sta mötesdagen (lördag)

Kl. 7	f. m.	Bönemöte.	Leddes af diakonen Iå.
» 9	»	Hälsningstal,	» undertecknad.
» 10	»	Kollektupptagning,	
» 12	»	Katekumenförhör,	» undertecknad.
» 3,30	e. m.	Dop.	»
» 5	»	Predikan (för troende),	diakonen Li.
» 7,30	»	Församlingsmöte, leddes af	undertecknad.

2:dra mötesdagen (söndag).

Kl. 7	f. m.	Bönemöte,	leddes af diakonen Chao.
» 9	»	Bibelklass,	» » Li.
» 10	»	Utanläsningsförhör,	» evangelist Chiao.
» 11	»	Predikan,	» E. Folke.
» 1	e. m.	Nattvardsgång.	» »
» 4	»	Predikan (för troende),	» äldste Chang.
» 5,30	»	Sångmöte	» undertecknad.
» 7,30	»	Vittnesbördsmöte,	» C. Blom.

3:dje mötesdagen.

Kl. 7 f. m. Afskedsmöte, leddes af undertecknad.

Kollekten uppgick till Tæl 16,47, hvaraf Tl 6,95 utgjorde utländingarnas bidrag. Utgifterna för mötet uppgingo till Tl 9,33; således kvarstod en behållning af Tl 7,14, som öfverlämnades till pastorn till förvaring för framtida behof.

Vid katekumenförhöret skulle enligt föregående mötes beslut åtta dopkandidater förhöras i kristendomskunskap och angående sin tro. Endast två af dem voro dock närvarande. Den ene, en man, som länge visat stort nit för sanningen, visade sig nu äga stor kunskap i läran och kunde aflägga ett klart vittnesbörd om sin tro på Jesus, hvarför han mottogs till dopet. Den andra, en kvinna, som också hade god kunskap om sanningen, hade däremot ej något godt vittnesbörd om sig inom församlingen, hvarför församlingen beslöt att hennes dop skulle uppskjutas. Af de andra är en en snäll troende kvinna, som af sin svärfader nekades att komma till mötet. En gammal gumma i granngården har också förut rekommenderats till dopet och visade sig, då hon sedan infann sig, hafva kunskap om de viktigaste sanningarna. Hennes minne är så dåligt, att det ej kunde bli fråga om mycket kunskapsförhör, men hennes dagliga lif visar, att hon tror på Jesus, och att hon lämnat afgudarna. Vid förhöret framgick dock, att hon ännu i sitt hem har sina förfäders tabletter, ehuru hon ej på länge tillbedit dem. Hon tillfrågades, om hon vore villig att gå och bränna upp dem. Hon gick för att tänka på saken men kom sedan icke tillbaka. Det visade sig, att hon ej var beredd att göra det, hvarför hennes dop blef uppskjutet. Således fingo vi vid detta möte glädjen att upptaga endast en till församlingsgemenskap. Herren göre honom till tusen! Såsom dopkandidater till nästa möte rekommenderade församlingen sex nya personer, som förut varit forskare. Såsom »forskare» i läran rekommenderade församlingen sexton personer att antecknas på forskarelistan. Det visar sig af detta, att församlingen trots mycken svaghet ändå går framåt. Vi behöfva också denna uppmuntran och tacka Herren mycket därför. Som denna församling var den första i vår mission och bildades på en tid, då arbetarne voro få och nya på fältet, kunde de, som först inträdde i församlingen, ej alltid få den tillsyn och vård, som varit behöflig. Flera af dessa ha därför haft svårt att vakna upp öfver sina plikter såsom kristna. De vänta att få allt men vilja själfva ej göra några uppoffringar för den sak, som de dock gjort till sitt lifs stora fråga. Herren har dock på senare åren fått väcka upp flere bland dessa till känsla af sitt stora ansvar. Då vid detta möte förslag framlades till de mera framstående i församlingen att bilda ett predikantförbund för att uppehålla regelbunden söndaglig gudstjänst på fem à sex platser på landet, väckte detta bifall hos de fleste af bröderna, som voro kallade. Men frågan strandade på några anföranden, som med den »äldste» i spetsen tyckte det vore svårt att binda sig och ibland vara tvungen att gå en eller ett par mil till predikostället. Detta var en stor missräkning. Det syntes, som om Chang var den, som afkylde de öfriga. Herren kan dock väcka äfven honom att förstå vikten af att offra något för sin tro. Diakonen Li predikade med Andens smörjelse första och andra mötesdagarna. Vid första mötet var ämnet »Jesu efterföljelse», då det påpekades, huru alla och under alla förhållanden böra och kunna likna Herren Jesus. Vid det andra mötet (bibelkursen) framhöllos dyrbara lärdomar från Luk. 12, tillämpade med stor vishet på de för handen varande förhållandena.

Broder Folke talade med värme öfver Ebr. 11; äldste Chang öfver 1 Tess. 5: 9 och påpekade, huru Guds Ande utaf flera anledningar kan utsläckas.

Vittnesbördsmötet på söndagsaftonen var mycket skönt, då de troende framlade berättelser om Guds nåd och hjälp. En af dem hade blifvit underbart räddad från ögonskenlig död.

Mötet var på det hela taget godt. De troende syntes mycket intresserade; säkert skall det bära god frukt.

Med broderlig hälsning. Eder i Herren

Hugo Linder.

I-shï

d. 29 april 1899.

Käre broder i Herren!

Nåd och frid!

»Lofvad vare Herren, ty underligen har han visat mig sin nåd i staden på klippan.»

Som jag med förra posten ej hade tillfälle att skrifva om vårt stormöte, som just då pågick, vill jag i dag sända några korta meddelanden. Vi voro samlade 22—24 april och hade det i sanning välsignadt. Det var ingen liten skara, som samlades för att gemensamt med oss höja lofsångens ljud och uppbyggas på vår allra heligaste tro. På fredagskvällen kommo våra kära vänner från Uan-ts'üen-distriktet; de flesta tillryggalade den 4 svenska mil långa vägen till fots. Det var uppfriskande att se deras af glädje strålande ansikten. De flesta af dem voro f. d. opiumpatienter. Hvilken skillnad! Förr fjättrade i syndens bojor, fridlösa och utan Gud i världen, utan tro och utan hopp, nu sökande sanningen, och ej så få af dem äro, som vi hoppas, delaktiggjorda af Guds frälsande nåd. Broder Folke och några troende kineser framburo lifvets

ord. På lördags e. m. hade vi dop, då tre män och tre kvinnor upptogos i församlingen, däribland en af våra skolgossar, 16 år gammal. Han är ifrån Uan-ts'üen och son till den man, som döptes förra hösten. Bedjen för dessa nydöpta, att de må blifva beståndande! Fienden är mäkta vred på dessa, som undsluppit hans garn och söker åter fånga dem i sina nät —. Jesus är mäktig att bevara dem. Vår lilla församlingskassa ökades med omkr. 10,00 Tls, ej så litet för dessa, som ej hafva fått så mycket af denna världens goda. Vi hafva haft den stora glädjen att hafva fru Rinman ibland oss ett par veckor, och vi hafva haft många ljufliga stunder omkring ordet.

Det kändes så tomt, då hon i fredags lämnade oss för att resa till Üin-ch'eng. Om måndag (1 maj) resa, v. Gud, Mina Svensson och jag ned till Honan, först till Sin-ngan och sedan till Iong-ning, där flera personer önska blifva döpta. Våra systrar Emma och Maria äro just hemkomna från Honan och berätta, att Guds rike går framåt därnere, och att många söka sanningen. Ifrån Honan hoppas vi direkt få resa till T'ong-cheo, där vår konferens kommer att hållas i pingst.

»Herren gifver seger, Herren är hans namn.»

Innerliga hälsningar till E. och öfriga vänner.

I Jesus tillgifna

Anna Janzon.

* * *

Den 22 maj 1899.

I enskildt bref till sekreteraren skrifver Fröken Ebba Burén.

Frid i Jesus!

Hoppets Gud uppfylle eder med all fröjd och frid i tron, på det att i mån öfverflöda i hoppet genom den Helige Andes kraft.

Under förra året hade vi att kämpa med åtskilliga svårigheter såväl inom hemmet här med tjänare som äfven på annat sätt, förorsakade af några, som sökte skada Guds verk genom söndring, men Herren undanröjde detta i sin nåd, och i år har arbetet fortgått i stor frid och med Herrens särskilda välsignelse. — —

Arbetet i gosskolan har varit uppmuntrande. Vi hafva det hoppet, att flera af gossarne lämnat sina hjärtan åt Jesus, och hos andra förmärkes ett påbegynt Andens verk. Vid vårt s. k. stormöte i förra månaden blef en af de äldre gossarne döpt, såsom Anna berättat. Han har i en tre år trott på Jesus och fick nu på detta sätt öppet bära vittnesbörd om sin tro. I flickskolan äro 6 flickor. Vi hafva vid undervisningen haft en god hjälp i vår bibelkvinna att bibringa de små de första grunderna samt på sista tiden äfven af Chang-manao, som, sedan hon själf genomgått Üin-ch'engs flickskola hos Frida Prytz, nu kan blifva till stor nytta såsom lärarinna. Hon är också mycket snäll, en verklig kristen och döpt för ett par år sedan i Üin-ch'eng samt har förmåga att meddela åt andra, hvad hon själf undfått. — — I denna vecka bryta de alla upp. Både goss- och flickskolan sluta för sommarferier, och barnen återvända till sina hem för att hvar och en efter sin förmåga hjälpa till under den nu stundande bråda skördetiden, gossarne ute på fälten och flickorna med husliga göromål i hemmen.

Kanske har Anna nämnt om, huru Guds rike nu synes gå framåt i Uan-ts'üen distriktet. Före jul voro Anna och Mina i tillfälle att stanna där en längre tid. Omkring 1 svensk mil västerut från staden Uan-ts'üen nedanför bergssluttningen på en stor slätt ligga nära intill hvarandra en mängd byar. 4 eller 5 af dessa byar synas nu vara besökta af Guds Andes nådevind, och många äro de, som lämnat afgudarna och tro på den lefvande Guden. Vår evangelist har varit där under ett par månaders tid, och vi hafva fått göra kortare besök där. Det är mycket uppmuntrande att se, huru Gud verkar sitt verk bland människorna, och huru ordet bär frukt i tålamod. Två af de äldre kristna bland dem, tvenne bröder, af hvilka den ene är lärare, äro liksom ledare för den lilla skaran, och i deras hem samlas de om söndagarna för att tillbedja Gud. Den andra söndagen i hvarje månad är regelbundet predikan i Uan-ts'üen, då, antingen evangelisten är där eller någon af oss far dit, de troende samlas från byarna rundt omkring. Men, som det är för lång väg för kvinnorna att i regel komma till staden, stannar den yngre broderns äldste son, en gosse om 19 år, hemma och leder »li pai» med kvinnorna och barnen, då de sjunga, läsa och bedja till Gud. Hans gamla farmor, öfver 70 år, blef nu i vår döpt till Jesus Kristus. Hon, hennes två söner, sonhustrur och barnbarn bo alla i samma hus på patriarkaliskt kinesiskt sätt samt äta ur samma gryta, såsom de säga, och hela familjen tyckes endräktigt vilja tjäna Herren.

»Man skall utbreda ryktet om din stora godhet och man skall jubla öfver din rättfärdighet. Alla dina verk, Herre, skola tacka dig, och dina heliga skola lofva dig; om ditt rikes härlighet skola de tala och din makt skola de förkunna, för att kungöra för människors barn hans väldiga gärningar och *hans rikes stora härlighet.*

Så snart systrarna komma hem, hoppas vi få fara upp till Uan-ts'üen för att där tillbringa den hetaste tiden. Det är redan nu ganska varmt, öfver 30 gr. Cel. i skuggan ute. Inne i rummen är det litet svalare.

Bedjande om min innerliga hälsning med Ebr. 11: 35—39 till fru H. förblifver jag

Eder i Jesu tacksamt tillgifna

Ebba Burén.

Hai-cheo.

Några minnen från en missionsresa och stormötet i Haicheo våren 1899.

Af *Frida Prytz.*

Länge hade det varit vår önskan att få göra våra troende söder om bergen i P'u-cheo-distriktet ett besök, och förra månaden öppnade Herren vägen för Agnes och mig, så att vi kunde resa. Vi hade att färdas två hela dagsresor i vagn, innan vi kommo till den första by, vi ämnade besöka. Där togo vi in på ett värdshus och hade snart rummet fullt med kvinnor, för hvilka vi fingo tala en stund. Som det var lördag, och denna plats var olämplig för oss att stanna på, måste vi fortsätta samma dag. Vi lyckades skaffa en man, som skulle bära våra saker, och själfva skulle vi gå den 1 svensk mil långa vägen. Men mannen hade endast burit ett litet stycke, då han satte ned sin börda utanför en by och vägrade

gå vidare. Folket i byn var ovänligt stämdt mot oss och nekade oss all hjälp. Men Herren förser. En man kom vägen fram med ett par åsnor, och då han fick höra, hvarom det var fråga, var han icke blott villig att låta oss få begagna hans djur, utan förebrådde också de andra, att de icke hjälpte »dem, som kommit hit för att göra godt». På vägen öfverraskades vi af ett häftigt åskregn. Vi befunno oss på blott ett par stenkasts afstånd från ett tempel, men innan vi hunnit dit, hade vi blifvit alldeles genomvåta. Framkomna till byn, dit vi skulle, mottogos vi hjärtligt af en troende broder, som sedan blifvit döpt. Denne man har fordom varit en riktig kämpe i syndens tjänst, men nu har Gud fått hand om honom, och utgör han i sin by ett kraftigt vittnesbörd om Guds frälsande nåd. På söndagen hade vi tvenne gemensamma möten. Dessutom kommo kvinnor hela dagen för att se och höra oss. De hade aldrig förut sett en utländsk kvinna. På måndagen ledsagade vår värd oss till en annan by, Peh-shu. Där har en broder, som döptes i höstas, haft opiumasyl under ett par års tid, och det gladde våra hjärtan mycket att höra, till hvilken välsignelse han fått vara. Omkring 50 personer närvoro vid mötena de två kvällar, vi voro där. En annan sak, som icke blott här utan på de flesta ställen, vi besökte, särskildt gladde oss, var det nit, männen i hemmen visat uti att undervisa sina hustrur. De hade lärt sig rätt många sånger. Medan vi voro i Peh-shu, besökte vi äfven ett par andra närliggande byar. På onsdagen fortsatte vi resan västerut. Det var nämligen vår önskan att inträffa i P'u-cheos stad på lördagen för att leda mötena där på söndagen. Men vi hade icke ridit långt, förrän det började regna. Vägarna här voro också mycket svåra, bestående uteslutande af höjder och djupa raviner. Halfvägs fanns en by, där en sökare i läran bor, och vi beslöto oss för att söka skydd hos dem. Ditkomna saknade vi den ena åsnan, och själfva voro vi genomdränkta af regnet. Män skickades ut att söka djuret och lyckades finna det. För oss sökte värdfolket bereda det så bra som möjligt. Men de ägde endast tvenne grottor, så vi fingo bo ganska sammanträngdt. En gris och några höns sofvo under samma tak som vi. Hvad maten beträffar, var den på de flesta ställen, vi besökte af tarfligaste slag, ofta bestående af »svart bröd» och rödpeppar samt ett slags blåa blommor, som växa i buskar på bergssluttningarna, men den var tillredd af kärleksfulla händer och smakade därför godt. Följande dag anlände vi efter ett uppehåll på middagen i en annan sökares by till Ku-li, där broder Folke förra sommaren höll en bibelkurs med de troende. Här finnas nu tvenne döpta män. Den ene af dem har särskildt fått erfara, huru Gud hör bön. Hans son var anställd i en yamen och blef därunder falskligen anklagad för något, som gjorde, att han fick fängelsestraff. Vid vårt förra stormöte bådo vi för honom, och redan på vägen hem från mötet fick fadern svar på sin bön, i det sonen just i dagarna blifvit utsläppt. Men glädjen var blandad med sorg, ty vistelsen i fängelset hade beröfvat den unge mannen hans förstånd. Åter tog fadern sin tillflykt till bön, och åter svarade Herren, och sonen blef återställd. Han hjälper nu fadern med jordbruket. På fredagen fingo vi inbjudning till middag i en by, som vi skulle passera på vägen. Här visade kvinnorna icke det ringaste intresse för evangelium, men Herrens högra hand kan ju allting förvandla. På eftermiddagen anlände vi till vår vän Sieh, den broder, som haft opiumasyl i Peh-shu. Till följd af mycket motstånd i hans hem, har ingen utländing förut vågat besöka honom. Nu blefvo vi så hjärtligt mottagna här och fingo, från det vi kommo in i hemmet och till sena kvällen för att icke säga natten och äfven följande morgon, förkunna om Guds kärlek. Under den gemensamma aftonbönen rådde en ovanlig stillhet trots trängseln. Efter påhälsning äfven hos vår broder Kong i hans hem, ankommo vi till Pu-cheo vid middagstiden på lördagen. På måndagen återvände vi hem.

Veckan efter hölls det sedvanliga stormötet i Hai-cheo. Omkring 80 à 90 personer deltogo. För att anskaffa sofplatser åt alla måste vi inreda ladugården med loft till sängkammare, hvilken tog sig ganska bra ut. Dessutom hade en gammal gumma, som bodde ett stycke ifrån oss, välvilligt upplåtit sina två rum. Mat serverades åt männen i broder Tjäders präktiga tält, som uppsatts på vår bakgård. Mötena voro välsignade. Vi började med välkomsthälsning på lördag morgon. Sedan följde föredrag, dopförhör, dop och rådplägning. På söndagen predikade såväl utländska som kinesiska bröder, nattvard firades, och på aftonen hade vi ett godt vittnesbördsmöte. 8 män och 1 kvinna blefvo genom dopet upptagna i församlingen. De aflade mycket tydliga vittnesbörd om Jesu blods renande kraft från all synd. Till nästa dop antecknades 28 personer, och upptogos lika många sökare. Kollekten steg till omkring 15 tæls eller cirka 40 kronor, troligen det mesta, som någonsin upptagits.

»Prisen Herren med mig, och låtom oss samfäldt upphöja hans namn!» Ps. 34: 4. »Ty stor är vår Herre och rik på kraft.» Ps. 147: 5.

Mei-ti-chen

d. 13 maj 1899.

Israel varder hulpen af Herren med hjälp för evig tid. Es. 45: 17.

Herren förskjuter icke sitt folk. Ps. 94: 14.

Syster Emma Andersson och jag hafva varit i Honan ett par månader. Vi hade en riktigt ljuflig tid och blefvo mycket uppmuntrade till vår ande, ehuru en sådan resa naturligtvis tager mycket på de kroppsliga krafterna. Hvart vi kommo, blefvo vi på det hjärtligaste sätt mottagna och nödgade att stanna kvar. Af olika skäl måste vi ju säga nej till så många, många. *När* kommer ni igen? var den vanliga frågan. O, må vi prisa Herren för alla öppna dörrar och fort skynda att bringa dessa af mörkrets furste bundna och efter frihet längtande människor lifvets ljus! Systrarna Anna Janzon, Mina Svensson och broder Blom ha nu rest öfver Honan till konferensen i Tong-cheo, emedan där funnos åtskilliga i Iong-ning, som önskade att få blifva döpta. Här i Mei-ti-chen ljusnar det betydligt. Jag var i går ute i en by en svensk mil härifrån hos en af de troende. Alla i hans familj hafva förut varit mycket fientliga, bränt upp hans böcker och förföljt honom på alla möjliga sätt. Han har dock under allt varit sin Gud trogen, och följden har blifvit, att de nusjälfva vilja lära känna den besynnerliga läran. En annan af byns familjer har också blifvit ledd att tro på Herren genom hans vittnesbörd. Den rättfärdige skall aldrig förgäten varda. Ps. 112: 6.

Med tacksamhet Eder i Jesus tillgifna

Maria Pettersson.

T'ong-cheo-fu.

En missionsresa i Uei-nan-distriktet.
Af *S. Engström.*

Uei-nan är en mindre stad omkring 5 svenska mil söder om T'ong-cheo, tillhörande S. M. K:s arbetsfält. Någon stadigvarande missionsverksamhet har där ännu ej kunnat åstadkommas, delvis af brist på arbetskraft, delvis ock af brist på missionsmedel. Missionsverksamheten uppehålles genom periodiskt vistande där af systrar, som lättare kunna bo hos någon familj och göra missionsresor till fots i de många byarna, som ligga spridda i distriktet. Bröderna resa också dit emellanåt och hålla möten för männen. En slags opiumasylverksamhet har äfven pågått där några år, men resultatet har ej blifvit, hvad man önskade. Verksamheten har ej utgått från vår mission utan från en förening af infödda kristna, som med en mycket allmänt känd pastor Shï i spetsen öppnade opiumasyler på flere olika platser i norra Kina. Då nu vår mission ej hade krafter eller tillgångar att öppna missionsstation i Uei-nan, och dessa bröder behöfde hjälp till att hyra ett hus för asylverksamheten, lämnades dem denna hjälp från vår mission, på det att någon sorts kristlig verksamhet skulle kunna underhållas där. Således har evangelium söndagligen predikats, och de troende hafva haft en plats att samlas på för uppbyggelse.

Men till följd af brist på duglig asylföreståndare har ofvannämnda förening nu beslutit att indraga sin verksamhet i Uei-nan. Vi hafva visserligen nu tvenne missionärer att sända dit, men inga medel för öppnandet af station. Vi stå väntande på de medel, som Gud anförtrott åt de hemmavarande syskonen att förvalta. Hvem, månne, har han anförtrott det stora uppdraget att undanrödja det hinder? som jag nu omtalat. Herre, gif oss öppnade öron, att vi må höra dina befallningar, och villiga hjärtan att utföra dem utan dröjsmål. »Så söker man nu hos förvaltarne intet annat, än att hvar och en skall finnas trogen.» 1 Kor. 4: 2.

Arbetet här i T'ong-cheo medgaf, att en af missionärerna kunde lämna oss på en tid för att göra en missionsresa i Uei-nan distriktet, och dessutom lämpar sig denna årstid bäst för dylika resor, emedan folket har god tid att höra och väderleken är hvarken för kylig eller för varm för hälsan.

Den 14:de mars lämnade vi alltså T'ong-cheo, 4 till antalet, näml. fröken Anna Eriksson, ledare för expeditionen, en infödd evangelist att predika för männen, en infödd som tjänarinna och jag, som följde med för att samla erfarenhet att sedermera, om Herren vill, kunna leda sådana expeditioner. Just den dagen visste vi, att missionsvännerna i hemlandet samlades till tacksägelse och bön för arbetet härute. Vi hade alltså god tid att i anden vara med eder och deltaga i edra böner, under det vi helt sakta färdades framåt efter den magra gamla hästen, som på intet vis tycktes vilja störa våra betraktelser. Man blir i Kina ej störd af vagnsbuller och hästtraf — allt går i sakta mak, körkarlen går bredvid och håller jämna steg med hästen. — Vår lilla tvåhjulade kärra gaf oss ej mycket plats, då den skulle delas af 4, och några vagnssäten funnos naturligtvis icke, utan man fick sitta på vagnsbottnen och bädda under sig, så godt man kunde, till skydd mot stötarna.

Första dagen hunno vi omkring 3 svenska mil, gingo öfver Loh-floden på färja och lågo sedan på ett värdshus öfver natten. Andra dagen vid 3-tiden, efter att hafva blifvit färjade öfver ännu en flod, kommo vi fram till den by (5 li på denna sidan om staden Uei-nan), där vi skulle hafva vårt högkvarter under vår vistelse i distriktet. Husfadern är församlingsmedlem och har ett rum, som kan bebos. Sedan vi hvilat där öfver natten, begåfvo vi oss till fots upp till högslätten, 30 li från vårt kvarter, (18 li = 1 sv. mil) där vi voro bjudna att besöka 3 f. d. opiumrökare, som blifvit afvanda från opiumlasten i missionär A. Bergs asyl här i T'ong-cheo; de hafva alla tre också blifvit träffade af sanningen, och, såsom vi hoppas, skall en utaf dem nu döpas vid vårt stormöte om 14 dagar.

Vägen dit upp var mycket tröttsam att färdas till fots. Vi hade hyrt två lastdjur, ett för våra bäddar och saker och ett för vår tjänarinna, som med sina små bundna fötter omöjligt kunde gå så lång väg. Ungefär på halfva vägen var ett litet värdshus, ett slags skjul, där man kunde få en skål te och en stunds hvila efter den tröttsamma färden uppför branterna.

Efter ännu en timmes promenad, nu på jämn mark, voro vi vid målet, en treflig bondgård. Vi blefvo hjärtligt emottagna af värdfolket. Värden här var broder Bergs första opiumpatient, och det var därför så mycket större glädje och uppmuntran, att han, på samma gång han blef fri från opiet, äfven blef vunnen för Herren. Hans hustru omtalade, hvilken stor förändring han undergått, sedan han börjat tro på den lefvande Guden. Han hade förut ett mycket svårt lynne och blef vid minsta anledning alldeles ursinnig och slog då i vreden sönder, hvad han kom öfver, för att inte tala om svordomar och misshandel af hustru och barn. Numera se de honom aldrig sådan, utan då det förekommer något, som han ej gillar, så tillrättavisar han dem med foglighet. I stället för att ligga och röka opium om aftnarna samlar han sin familj till bön och sång och undervisar dem i läsning. Sin jord, som han förut odlade med opium, besår han nu med hvete, trots det att afkastningen är mindre däraf, men hans samvete tillåter honom ej att handla med sådana varor, som användas till andras fördärf.

Dagen därpå blefvo vi hämtade till den andre och nästa dag till den tredje af de omnämnda 3 familjerna på högslätten.

Folket kom i skaror för att se utländingarna, och tillfälle gafs att tala ordet till både män och kvinnor. Böcker såldes, och traktater utdelades åt många. Vi tro, att det skall blifva evighetsfrukt utaf detta utsäde, ty Herren har sagt: »Edert arbete i Herren är icke fåfängt». Man har rätt många svårigheter att utstå på expeditioner, sådana som denna, och det är naturligtvis omöjligt att ens försöka inviga missionsvännerna hemma i missionslifvets mångahanda förhållanden, ty mycket trotsar all beskrifning; men det är stort att i sanning kunna säga, att Herren ger tillräcklig nåd för allt, hvad han leder oss igenom. Fil. 4: 11—13.

Kanske det skulle intressera några bland missionsvännerna att kasta en blick in i Liu's matsal? Liu var den tredje af våra vänner på högslätten, och hans ekonomiska förhållanden tycktes ej vara fullt så goda som de andra bådas, men han var ingalunda den, hos hvilken vi trifdes minst. Hans matsal är ett rätt stort rum med jordgolf utan fönster, men med en öppning i taket, där dagsljuset kommer

in. Där vid väggen till höger står ett fyrkantigt matbord med obestämd färg, emedan det ej är rent. På bordet står ett fat med bröd och några skålar med grönsaker. I somliga skålar äro grönsakerna råa, skurna i strimmor, och i andra kokta tillsammans med några bitar fett fläsk. Vi äro 7 bordsgäster, vi 4 samt våra 3 vänner Lü, Han och Liu. Alla skola vi äta ur samma skålar med våra pinnar, men om en stund få vi hvar sin skål med grynvälling, som vi få äta ur ensamma. Där borta i vänstra hörnet står en stor oxe, som äfven håller på att äta sin middag, och mera fritt promenerar en höna omkring och plockar upp de smulor, som vi lämna. Hunden är ond, så han är bunden, och hustrun samt en annan kvinna hålla på att syssla vid spiseln därborta, midt emot oxens bås, så de hafva ej tid att äta med oss. Några åskådare sitta vid dörren på en bänk för att se, huru utländingarne bära sig åt, då de äta.

Efter att hafva sofvit en natt i Han's och en natt i Liu's by, gingo vi åter tillbaka till Lü's hem, där vi tillbringade ännu 2 dagar. Det var rätt komiskt att se vårt lilla sällskap på vandring från by till by. Våra värdar buro våra bäddar på ryggen, och deras dräkter voro ej af nyaste eller renaste slaget. Jag fruktar, att, om vi kommit i detta sällskap hemma, skulle säkerligen ingen velat taga emot oss.

Gubbarne voro så lyckliga och glada att hafva fått oss upp hit, ty de hafva så ytterst få tillfällen att höra evangelium, och de gingo sjungande och gladt samspråkande i spetsen, och efter kom Anna och jag och sist vår gumma, 65 år, som ej kunde hålla takten med sina små otympliga fötter.

Komna tillbaka till Lüs by fick Anna genast gå och lägga sig, ty hon hade ådragit sig en häftig förkylning vid ett af mötena hos Han, där hon fick sitta ute och tala oafbrutet 3 à 4 timmar, ända tills månen stod högt på himmelen. Jag var mycket orolig, att hon skulle få lunginflammation, men Herren hjälpte oss. Folkskarorna strömmade till, och jag fick lof att försöka sysselsätta dem med att låta dem se på mig och göra sina vanliga frågor, innan de kunde få ro att sitta stilla och höra på det, som talades till dem om själens angelägenheter. Efter en stunds förevisning samlade vi dem ute på gården, och vår evangelist predikade och vi sjöngo för dem, och efter en god timme kunde Anna komma ut och tala till kvinnorna. Den dagen orkade hon likväl ej hålla på mera än omkring en timma, måste sedan gå och lägga sig igen.

Den 21 mars lämnade vi högslätten, och efter en natts hvila i vårt högkvarter begaf Anna sig med vår evangelist i sällskap till några byar, 25 li från vårt boställe och stannade där till den 25:te, under hvilken tid hon besökte 9 familjer i 6 olika byar. Jag stannade då hemma med vår gumma, ty de hade ej sofplats för mera än en, sades det. Dagen efter Annas återkomst var söndag, och vi gingo då till staden Uei-nan för att hålla gudstjänst där i opiumasylen, som dagen efter skulle upplösas.

På måndagen gingo vi till en by, 15 li längre bort, och då vi ämnat återvända på aftonen, togo vi inga bäddar med, men, som värdfolket blefvo mycket ledsna, när de hörde, att vi ämnade gå tillbaka samma dag, läto vi öfvertala oss att ligga kvar öfver natten och fingo då låna deras egna gamla täcken och tegelstenar till hufvudgärd. Därifrån gingo vi till en annan by, 13 li därifrån, och sedan voro våra krafter ganska medtagna, och vi begåfvo oss hem till T'ong-cheo för välbehöflig vederkvickelse efter färden. Inalles besöktes 18 hem i 14 olika byar, och Anna, som gått mest, hade tillryggalagt öfver 200 li på dessa 14 dagar, utom det vi gingo under resan från och till T'ong-cheo, då vi ville lätta lasset för vår häst.

Vi se nu med längtan efter den dag, då vi skola få öppna en station i detta distrikt, ty där äro många, som längta efter ljus och ledning. Må Herren snart höra våra böner därom!

I Hans tjänst

Sigrid Engström.

* * *

Den 19 april 1899.

Käre medarbetare i vingården!

Allt är edert!

Om vår senaste vistelse i Uei-nan har Sigrid Engström redan skrifvit. Dock voro vi skilda några dagar, och, om hvad som därunder hände, vill jag nu nämna något.

Två man begåfvo vi oss åstad att besöka några vänner, intresserade i evangelium. Vi skulle gå en och en half mil första dagen. Komna till stranden af en flod, som vi skulle öfver, fingo vi se mandarinens ekipage efter oss. »Ta Lao-ie» (store gamle farfar) var en kraftfull ung man, icke opiumrökare, det syntes. Motsatsen visade hans följeslagares magra, gulbleka ansikten. Under deras bannor och befallande rop arbetade de stackars färjkarlarne mot vinden för att fortast möjligt kunna landsätta de höga herrarne på andra sidan. Hvilken brist på människokärlek framträder icke öfverallt i detta land! Men det kan väl ej annat vara, där ej kärlekens källa är känd.

Det började regna, så att vi måste påskynda våra steg och hunno målet vid middagstiden. Mannen i det hem, hvilket vi gästade, har 2 hustrur, af hvilka den yngsta är blind. Hans gamla mor lefver också. Grannarne kommo in och bådo mig sjunga för dem, men det var mig omöjligt till följd af en stark förkylning. Tala med dem kunde jag ju, och de lofvade komma till aftonbönen för att höra mera.

Ehuru jag inte orkade vara med då, kunde jag likväl höra från det yttre rummet, att det var ett godt möte. Evangelisten ledde det. Det är en verklig skatt, vi fått i den mannen. Han lefver själf i Guds ord och kan därför framställa det lefvande för andra. Bedjen, att han måtte bli bevarad i ödmjukhet och gå än mera framåt från kraft till kraft. Senare på kvällen hade jag ett samtal med mina värdinnor. Den äldre hustrun är en treflig och begåfvad kvinna, så ifrig att lära. Hon har en liten adoptiv-systerdotter i skolan vid T'ong-cheo. Nu var hon litet bekymrad, ty flickans far hade sändt bud, att han ämnade anklaga henne, för att hon sålt hans dotter till utländingarna. Vi bådo om saken, och sedermera träffade vi honom och lyckades få bort hans misstankar. Denna familj har rensat sitt hus från afgudar och vill vandra på lifvets väg. Pris ske Gud!

Följande dag följde värdinnan oss till en troende

familj i en annan by, där vi stannade öfver middagen. På hemfärden voro vi inne hos en annan af hennes bekanta. På båda ställena var mycket folk, som fick höra om Herren. Tredje dagen förde hon oss till en grannby. Där var en rik änka, som ville träffa oss. Ett stort präktigt hus beboddes endast af mor och son. Han hade nyligen firat bröllop, men — för att anföra moderns ord — när det granna brödet var gånget, var också bruden gången. Således gästade sorgen nu deras boning. Jag hörde andra säga, att den unga kvinnan för sjukdoms skull använde opium. Man hade beslutat afvänja henne därifrån, men afbrottet skedde för hastigt och hade döden till följd. Vi stannade en stund, ty många kommo för att höra och se oss. Den snälla gumman ville bjuda oss på vin och grönsaker, men då vi bestämdt afböjde hennes välvilja, knöt hon in några ägg i en näsduk, som vi måste taga med oss. Omsider sade vi farväl till våra vänner och gingo vidare en och en half mil österut. Ryktet hade gått före oss, så att, då vi framkommo till ort och ställe, var en stor gryta »sioa-mi» (gula hirsgryn) färdigkokt. De hade ingenting mera än rödpeppar att sätta fram till grynen, så våra ägg kommo väl till pass. Efter måltiden gingo vi till en af grannarne, som hade större utrymme, och hade där ett litet möte. Här skulle jag också ligga öfver natten. Tänk om I haden kunnat se, hur där såg ut! Rummet var ej så litet, men så skulle också många små och stora inrymmas. Innanför dörren i vänstra hörnet stodo en ko och hennes lille och läto sig grönfodret väl smaka. I motsatta hörnet var en kang inbyggd, sofrum för en af sönerna med familj. Till höger var en annan kang, sofplats för farfar och farmor samt 4 yngre familjemedlemmar. Nedanför densamma var eldstaden med en stor inmurad gryta och i hörnet en murad ställning med ett par bräder på, tjänande som köksbord. Midt på golfvet var ett annat rankigt bord och ett par bänkar. Det öfriga tomrummet upptogs af spinnrocken, bomullsknyten, korgar och skräp, bland hvilket man fick kryssa sig fram till kangen. På kvällen serverades grynsoppa och bröd samt en ångad rätt af klöfverblad och mjöl. Till utseendet liknar det grismat men smakar ganska bra, om man är hungrig. Till aftonbönen kommo grannarne, så det blef fullt hus. Flera af dem hafva anmält sig som forskare i läran.

Vid en sen timme skildes man åt, och farfar lämnade godhetsfullt sin plats på kangen åt mig. Gumman hade varit och lånat ett täcke, som skulle vara litet renare än deras, menade hon, och så kröpo vi tillsammans fem personer. Det blåste ganska kallt genom den glugg, som skulle föreställa fönster. I stället för papper hade man satt upp en gammal halmhatt, men vinden trängde ändå in i hörnen. Det oaktadt sof jag godt och kände mig stärkt följande dag. Då blef det en strid om hvar vi två främlingar skulle spisa frukost. Af tre familjer ville alla ha oss. Den ene sade: »Hos oss är allting färdigt, hos er voro de ju i går». »Men vi ha kokat grynvälling med bönor uti och skaffat hvitt bröd», sade den andre. »Men jag har gjort mig möda och skaffat ägg åt dem», sade den tredje. Slutligen enades man om att vi skulle stanna, där vi voro och de andra hämta sina bröd och ägg och så äta tillsammans. Men nu kom en annan fråga: hvar skulle äggen anrättas, ty den stora vällinggrytan kunde ej lyftas af? Dock fann man snart på råd. En gosse sprang till grannens efter en kopparskopa, som efter en knapphändig rengöring sattes på farfars knölpåk. Ett fång halm togs in från ladan, och eld tändes midt på golfvet. En gumma skötte elden, en annan höll skopan med sitt långa skaft däröfver, och en tredje hällde uti äggblandningen, allt under stor munterhet. Ett lågt bambubord framsattes och därpå bullades upp, hvad huset förmådde. Det var intet öfverflöd men smakade ändå så godt, ty man erfor, att den öfvervägande kryddan var kärlek. Efter måltiden läste vi Guds ord, anbefallde våra syskon åt Gud och återvände till andra sidan floden, där vi funno våra kvarlämnade systrar i frid. God är Herren, och godt gör han.

Anna Eriksson.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af Aug. Berg.

»Och i den staden vardt stor glädje.» Apg. 8: 8.

Vårt första stormöte för detta år ägde rum den 15:de t. o. m. 17:de april och var talrikt besökt. Ett par dagar i förväg började gästerna komma, och alla sofplatser i vårt rymliga hus voro upptagna, ja, så upptagna, att vi måste låta några ligga på bänkar i kapellet. Dessutom hade vi den stora glädjen att få välkomna broder Joh. Rinman ibland oss samma dag. Han tillsammans med broder Blom och fröken Ruth von Malmborg anlände på lördags f. m. i tid för mötet, som började på eftermiddagen.

I egenskap af underherde för den lilla flock, som här finnes, öppnade jag mötet med ett föredrag öfver ämnet »Guds ord». Blir Guds ord rätt användt och flitigt användt, då kunna vi vara trygga för församlingens utveckling inåt och utåt. Ett dyrbarare testamente kunna vi ej efterlämna. Sedermera hjälptes vi alla utländingar och kineser åt, att göra mötet omväxlande och uppbyggligt, och Gud var med oss.

Ett från kusten samma dag anländt dragspel användes flitigt af våra kära, musikälskande kineser. På söndagsmorgonen samlades vi kring dopgrafven och fingo där genom dopet i församlingens gemenskap upptaga vår förstlingsfrukt från opiumasylverksamheten, *Lü-Chuan-üin*, en några och femtio års gammal oberoende landtbrukare från Uei-nan-distriktet.

Vittnesbördsmötet på kvällen var lifligt. Ingen lät vänta på sig, och vittnesbörden voro goda. Att Guds Ande ej var overksam, förmärktes af följande lilla händelse. På lördagens aftonmöte föll en af våra bokförsäljare ned från bänken och på golfvet. Vi trodde, att han likt Eutykus i Troas vardt öfverväldigad af sömn, men så var icke förhållandet. Han vardt sjuk, ehuru han dock försökt komma med på alla möten. Vid nattvardsfirandet på söndagen gick han dock helt plötsligt ut, innan han hunnit blifva delaktig af Jesu lekamen och blod. På aftonens vittnesbördsmöte fingo vi erfara orsaken. Hans hustru, som går i vår skola, hade under hans bortovaro aftagit bandaget på sina fötter, dock med hans förut afgifna löfte. Då han kom, vardt han i hjärtat misslynt, ehuru han ej yttrade något därom.

Hans mening var, att, ehuru hon erhållit hans tillåtelse, borde hon dock inväntat hans hemkomst. Vid vittnesbördsmötet stiger han upp och säger detta tilläggande, att hans sjukdom var Guds straff, samt att han vid

nattvardsfirandet måste gå ut, han var ej värdig deltaga i detsamma. Sedan han nu inför Gud bekänt detta som synd, vardt ock hans sjukdom helad. Pris ske Gud för dylikt vittnesbörd! Broder Rinman talade så godt och kärleksfullt några ord öfver orden »all hugsvalelses Gud», tolkad af Blom. Våra kineser tyckte det vara underligt höra, huru svenska lät.

På måndagens samlingsmöte hade vi den sorgliga plikten att utesluta en församlingsmedlem för begången synd.

Det beslöts därjämte att äfven i år anordna en skördefest i likhet med hvad vi hade förra året.

Öfver tjugo ingåfvo sina namn som sökare, så att vi på listan af dopkandidater nu ha 30 personer.

Herren är så god mot oss, gifvande oss hälsa och krafter till det ständigt sig ökande arbetet och stor frid och kärlek inbördes.

Vilja våra älskande vänner fortfarande hjälpa oss i bönen för staden *Uei-nan*. Vi ha *många* sökare där men intet lämpligt hus. Vidare vilja vi lägga vår lilla flickskola, »Daggryningen», med dess 8 elever, lärare (ännu ej frälst), husmoder och »utländska mamma» på Edra hjärtan. Tacken ock Herren för hvad han gjort där! 4 flickor ha aftagit fotbandaget, husmodern ämnar göra det om några dagar, och Guds verk är märkbart synligt, åtminstone i tvenne flickors hjärtan.

Bokförsäljarne, hvaraf f. n. i de olika Bibelsällskapens tjänst vi ha 5 anställde, äro ännu ute och utföra ett godt, mångsidigt arbete. Mångsidigt, i det att det underminerar hjärtana och bringar mera ljus till dem, som redan erhållit litet däraf. Opiumasylverksamheten afslutas i dagarna för denna termin. Omkring 80 patienter hafva blifvit afvanda.

Bedjen äfven för denna viktiga gren af verksamheten!

Han-ch'eng

Iong-ho, P'ei-chuang den 23 mars 1899.

Käre broder! Mycken frid!

Den plats, hvarpå jag nu befinner mig, torde du knappast hafva någon föreställning om hvar den är belägen. På Bloms karta finnes den ej; men därpå kan du lätt finna den ungefärliga platsen, ty den ligger väst-nordväst om Uan-ts'üen och nord-nordost om Iong-ho, 40 li från den förra och 50 li från den senare. Det kan ju vara skäl uti att utmärka den på kartan, ty med Guds hjälp hoppas vi för framtiden få lämna många glada underrättelser härifrån.

Numera kunna vi ock räkna denna plats som en station, tills vidare blott utstation kanske, dock är behofvet af att hafva missionärer stationerade här nästan lika stort som på någon af våra öfriga stationer. Alltsedan jag vid nyåret i fjol efter många upprepade uppmaningar från personer, som afvändt sig från opium hos mig i Hotsin, kom hit på ett besök, har mitt lifligaste intresse följt med folket och *Guds verk* här. Efter samråd med bröderna i Hotsinförsamlingen började vi på nyåret i fjol att regelbundet hålla möten här, hvilka fortgå ännu.

Vår mötesplats, ett skröpligt hus, som tillhörde en vår dåvarande forskare, förr en *riktig opiumslaf*, men sedan den 2:dra oktober i fjol församlingsmedlem och numera medhjälpare i mitt asylarbete, har jag länge önskat få utbyta mot ett bättre. I fjol anhölls hos finanskommittéen om beviljande af medel till förhyrning af hus här, men den ansåg sig ej ha råd att bifalla denna begäran. I dec. sistlidne år yppade sig ett tillfälle att hyra ett passande hus, hvilket jag då af egna medel och på egen risk tills vidare hyrde.

Sedan vi reparerat något här, åtog sig fröken Annerlöw, en norsk syster, som vistats hos oss i Han-ch'eng sedan förliden vår, att resa öfver hit för att undervisa kvinnorna och samtidigt öppna asyl för dem. Det första medhann hon, men, innan hon fick tid att öppna asylen, blef hon på grund af sina klena lungor af doktorn ordinerad att resa hem. Bud kom då till mig i Han-ch'eng om hvad som kunde göras för opiumrökarne här, som fått löfte att erhålla hjälp. Jag var då sysselsatt — och hade varit så för något öfver en vecka — med att studera bibeln tillsammans med våra intresserade, som jag för detta ändamål inbjudit. Som våra förnämsta sökare äro härifrån, gick det emellertid att förflytta bibelkursen hit, så att jag har jämte tillsynen öfver mina opiumpatienter fortsatt den här i 9 dagar.

Min hustrus och Morris besök här har lockat skaror af folk hit. Sistlidne söndag var väl omkr. 200 personer här på förmiddagen. Rummet, som utgör vår samlingssal, var fullt af kvinnor och gården full af män. Jag stod på f. m. i dörren och predikade. På e. m. tog min hustru kvinnorna inne och jag männen ute.

Ankomna hit tillkännagaf jag, att så många opiumpatienter, som kunde infinna sig inom 6 à 7 dagar, skulle jag taga emot. De, som kommo senare, måste vänta till hösten. Följden blef, att redan samma dag fylldes vårt hus, som ej har rum för mer än 16 patienter, ehuru Dagny, Morris och jag nöjde oss med blott ett enda *litet* rum. Af dem, som sedan kunnat skaffa sig passande sofplatser ute i byn, har jag tills i förrgår mottagit 33 patienter. Tillsammans har jag alltså 49 patienter nu, hvilka allesammans vistas här från morgonbönen kl. 7 f. m. tills aftonbönen och den omedelbart därpå följande medicinsutdelningen kl. 7 och $^1/_2$ 8-tiden e. m., då de, som ligga utom asylen, af pålitliga personer ledsagas till sina härbergen och påföljande morgon af samma personer hämtas hit. Under dagens lopp får icke en enda gå ut utan min tillåtelse.

Under sådana förhållanden förstås lätt, att man under dagens lopp ej finner många lediga stunder. — För min hustru, som var rätt medtagen, då vi lämnade Han-ch'eng, blef det alltför tröttande, så att jag i går fann det rådligast att sända henne i förväg till Ishï. Så snart jag kan, beger jag mig efter dit och därifrån till konferensen i Üin-ch'eng.

Ehuru tröttande har det dock varit en stor uppmuntran att vara här. De troende, de intresserade och patienterna äro alla så snälla. På mötena följa de så troget med och fråga så ifrigt om hvad de ej förstå. Helt säkert har Herren några bland dessa 49.

I går afton blef jag helt öfverraskad, då, just som jag börjat detta bref, en deputation af 3 män från opinmpatienterna uppvaktade mig och berättade, att de föregående afton beslutat att gifva mig en »Chong T'ang» med »tui-tsï» (detsamma som vi sände dig på vår missions 10:de årsdag) »såsom ett erkännande af mitt sätt att behandla dem». Nu hade emellertid någon framkastat tvifvel, huru-

vida jag skulle vilja mottaga den, och därför kommo de. — Jag afrådde dem bestämdt därifrån men tillade, att ville de gifva något, kunde de få ge det till Pei-chuang-församlingen, för hvilken vi just nu skulle förfärdiga en offerkista.

I afton blef jag ännu mer behagligt öfverraskad, i det en patient, en snickare, efter mötet kom och frågade, hvad han skulle göra för att bli en *sann* Jesu lärjunge, ty han hade beslutat att blifva detta, kosta hvad det kosta ville. Sitt namn bad han ock att få upptecknadt på sökarnes lista. Han synes mig vara en man med mycken viljekraft. En annan ung treflig patient, den förmögnaste personen i byn, hvilken jag i går under ett samtal om Enoks upptagande till himlen, sporde: »Skola vi tro detta vara sant eller ej?» — »Ja!» — »Men, om ni säger det till de utomstående, komma de att le åt er.» — »Det må de göra, om de så vilja», svarade han, »men *jag* tror det lika fullt vara en verklighet.» Intet tvifvel kunde märkas i hans svar!

$^{25}/_{3}$. I afton kom en annan patient, en handlande, och begärde, utan någon uppfordran från mig, att få bli upptecknad bland våra sökare. Han har sedan 2 à 3 månader tillbaka deltagit i söndagsmötena hvarje söndag här.

Gud ske lof, att den enkla predikan om korset visar sig verksam alltfort!

Just nu ha vi afslutat en öfverläggning om en skolas öppnande här, så snart de nuvarande patienterna lämnat oss. Medel därtill har jag tått löfte om från J. T. Mortons donation till C. I. M. Om våra fattade beslut kunna genomföras, skola vi om en månad öppna den, till hvilken tid jag lofvat komma tillbaka.

Här är just rätta tiden att verka nu. Intresset för evangeliet tilltager allt mer och mer. Skada att vi icke hafva någon syster eller broder, som kunde slå sig ned här.

Förlåt slarfvet!

De hjärtligaste hälsningar.

I Herren förbundne ringe brodern
Robert Bergling.

* * *

Den 26 maj 1899.

»I väster skall man frukta Herrens namn och i öster hans härlighet.» Es. 59: 19.

Dessa senare ord synas nu på ett särskildt sätt börja fullbordas här i Kina. För en tid sedan hade jag bref från en af mina Yang-chau-vänner, som nu en tid tillsammans med en äldre kvinnlig missionär arbetat på en station i Kiangsi. Hon skrifver och berättar, huru Herrens Helige Ande där så mäktigt verkar, att deras gudstjänstlokal ej räcker till för de många, som komma. Till och med kvinnor med sina små fötter gå långa vägar för att få höra Guds ord.

Förr var denna plats ovanligt torr och hårdarbetad — och *nu* denna lifsström. *Detta är svar på bön.*

Det är så trosstärkande, då man får höra, hur Herren verkar på andra platser, det ger nytt mod och hopp för den plats, man själf arbetar på. Äfven här i Hancheng synes det nu liksom börja öppna sig, så att en skymt af Herrens härlighet lyser in i några hjärtan. Rätt länge hafva många män kommit som besökare, men nu börja äfven några kvinnor komma, som tyckas verkligt villiga att höra. En äldre kvinna kommer nästan hvarje dag för att få lära ett språk ur bibeln, och jag tror, hon i sitt hjärta sett något af Jesu härlighet. Hon har, såsom det synes, så afgjordt brutit med sitt förra lif och söker verkligt följa Jesus. Hela hennes familj röker opium, så hon har ej en lätt ställning. Bedjen för henne!

Hennes man tror, att hon ej är klok, då han hör henne tacka den lefvande Guden och bedja till honom. Äfven ett annat bevis på hur Herrens härlighet börjar uppenbara sig här.

En af våra tjänare var en dag på en marknad 20 li (omkr. 1 mil) härifrån för att sälja böcker och vittna om Herren. Bland andra, han då talade med, var en ung man, som ej kunde läsa men ändå mindes ett ord, som blifvit sagdt; detta sjönk ned i hans hjärta, han kunde ej glömma det utan kom hit för att få höra mera; sedan har han kommit hvar söndag, än vandrande längre, än kortare väg, försakande sin arbetsförtjänst för att få vara med om söndagsgudstjänsterna. Det förefaller mig, som om *Herren* börjat sätta *sin* stämpel på hans ansikte. Hans hustru är död, och han hade en liten gosse omkring 6 år gammal. Då han själf i sitt hjärta började tro, ville han också, att den lille skulle lära känna Gud och bli uppfostrad till sanningens kunskap. Han begaf sig därför till en by, där hans släktingar bodde, hos hvilka gossen var inackorderad. Då han kom dit, mötte honom den sorgliga underrättelsen, att gossen blifvit uppäten af en varg; han hade en afton varit ute en liten stund, och då hade en varg passat på och tagit honom. Då de sedan sökte gossen, funno de endast blodspår. Det händer så ofta häromkring, att vargar taga små barn — t. o. m. från mödrarne, då de komma åt. Detta var ett riktigt genomgripande slag för denne man, det var hans enda lilla barn. Då han kom hit på söndagen, syntes det, att hans ansikte bar spår af stor smärta, men han var så stilla. Sista söndagen han var här, gaf jag honom ett nytt testamente, hvaråt han blef så glad. Han öfvar sig nu att lära läsa. Jag bad honom läsa Joh. ev. 3 kap. under bön om Guds Andes undervisning. Må denne man helt bli Herrens och ett vittne för Jesus på den plats, han bor. I söndags förde han med sig en annan man, som äfven hade ett godt utseende, men honom känner jag ej alls till.

Som de flesta af syskonen nu äro samlade i T'ong-cheo-fu, är jag ensam på stationen f. n. Då jag nyligen hemkommit från en liten resa till Üin-ch'eng, var det min tur att stanna hemma nu, och jag tror, att det är en stor hjälp för mig med afseende på språket att endast få höra och tala kinesiska. Min lärare är äfven mycket nöjd däråt; han önskar så mycket, att jag skall komma att tala en tydlig, ren kinesiska. Herren har nu gifvit mig det lilla uppdraget att leda morgonbönen hvarannan dag. Detta är för mig ingen lätt sak — då så många ord ännu fattas mig, men jag lägger mig i *Herrens hand*, litande på *honom* både att *gifva* mig *budskapet* och *ord* att frambära det med. Herren *vare pris, han har hulpit* mig dag för dag.

Får jag bedja om en innerlig hälsning till alla våra Kinavänner.

Eder i Herren
Emilia Ulff.

China Inland Mission
Yüh-shan
Ning-po.

Det har varit mycket roligt att såväl i »Sinims Land» som i Morgonbladet läsa om Kinamissionärernas konferens i Stockholm. Må det äfven hafva blifvit ett stort resultat af denna konferens genom att de troende hemma mer och mer vakna upp öfver sina plikter gent emot hedningarne och till *ifrig* förbön för deras frälsning och de troendes befästande härute. Sverige är i sanning väl representeradt härute, som kan hafva 19 missionärer samtidigt hemma för att hvila. Säkerligen vill Gud skicka ut ännu flera från vårt land af dem, han får utvälja och afskilja med sin Ande. På samma gång kan man intet annat än önska, att det mera lades an på att uppfostra och utbilda infödda evangelister och medhjälpare. Vi utländingar kunna så litet uträtta dem förutan, och deras antal är relativt alldeles för litet. Jag tror ej, att det finns någon särskild evangelistskola, åtminstone ej i C. I. M. Det förefaller mig, som om det i allmänhet vore mera vårt arbete att leda de kristna in i de djupare sanningarna, att de må blifva rotade och grundade och sedan kunna arbeta bland sina landsmän. Att döma af hvad jag hittills sett och hört är detta just den svaga sidan hos kineserna att ej stå på egna fötter och blifva oberoende af oss utländingar. O, hvad man ofta längtar efter att få se dem arbeta, utan att vi taga initiativet. Men verket är icke vårt utan Herrens, han skall ock fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Troligen intresserar det eder att höra något om verksamheten här.

Af de 4 arbetare, som stå upptagna i bönelistan, förestår Mrs Lachlan stationen och miss Ogden en flickskola för 30 flickor. Vi andra arbeta alla i våra olika distrikt i omnejden såväl som i staden. Miss Davidge och jag arbeta tillsammans och hafva nu ett ganska stort »pastorat» eller församling, som vi bruka kalla det. Vi hafva alldeles nyligen öppnat en liten Jesu-t'ang i Shih-tsih-tu, 10 li härifrån. Till en början höllo vi möten där i en gammal obegagnad gästsal, men folket, som är vidskepligt, började af en eller annan orsak frukta, och då de nekade oss att återkomma, togo vi det som ett tecken att skaffa oss en egen lokal, som, ehuru af enklaste beskaffenhet, vi dock hoppas må blifva till rik välsignelse. Folket där kommer hoptals till våra möten äfven utan att inbjudas. Många af de unga kvinnorna äro ifriga att blifva undervisade, det är verkligen uppmuntrande att se deras intresse. Bedjen för denna plats, att Herren må tala till deras hjärtan och verka ett djupt verk där! Distrikten här omkring Yüh-shan och de andra stationerna längs Kuangsin-floden hafva i allmänhet blifvit väl upparbetade, d. v. s. missionärer hafva genomfarit dessa platser och besökt dem tid efter annan, så att »Jesus-läran» är till namnet känd af många. På många platser hafva de ju ej alls hört läran och knappast sett utländingar. Men går man längs den stora stråkvägen, så känna de flesta till »Jesu Kiao» och »Tien-Chu-Kiao» (katolikerna). I dag, då jag på väg hem från en evangelistresa passerade en by, kom en kvinna ut och frågade, om vi tillhörde »Tien-chu-Kiao». En af de omkringstående männen upplyste henne då genast om hvilka vi voro och skillnaden emellan dem och oss. Han sade, att i byn funnos två, tillhörande »Jesu Kiao» och två »Tien-chu-kiao». Vi hoppas, om Gud vill, att snart få öppna i Pi-k'eo, en köping, som ett par gånger besökts af utländingar, men de äro för öfrigt främmande för läran. En by, som vi besöka, är Shen-keng, där arbetet för länge sedan påbörjades af dr Douthwaite. Några svenska systrar hafva äfven bott där under ett par år. Det finnes några få kristna där sedan dess, men det öfriga folket tycks hafva slagit sig ned i godan ro och äro fullkomligt likgiltiga. De mena sig ha hört läran, och att den ej lämpar sig för dem, många af dem synas så förhärdade. Det gör en så ondt att äfven i ett hedniskt land påträffa dylika platser.

Men genom dessa exempel erfar man, att det verkligen är ett Guds verk, då de äro villiga att lyssna och intresserade, ty särskildt kvinnorna hafva så små intressen och sysselsätta sig helst med ens kläder och utseende. Satan vill ej heller släppa sitt rof utan håller i så länge han kan. Det är verkligen en strid, som pågår mellan ljusets och mörkrets makter, om herraväldet här. O, hvad det gör en ondt att se dessa stackars själar fjättrade i mörkret, förslöade och fåfänga i sina tankar, människor, hos hvilka intelligens och förmåga finnas, om de blott blefve frigjorda från sina band. Säkerligen måste kineserna en gång hafva känt Gud men icke ärat och tackat honom, som det heter i Rom. 1, och därför blifvit fåfängliga i sina tankar. Huru skulle man annars kunna förklara dessa årtusenden af mörker efter att ursprungligen säkerligen varit i beröring med Guds egendomsfolk?

Äfven i några af de förmögna hemmen här i staden hafva vi vunnit tillträde, och de unga damerna komma emellanåt hit på besök. Somliga äro så ifriga att lyssna till vår predikan. Bedjen för dem, att äfven de må blifva frälsta.

I Herren förbundna
Mary Ramsten.

Bokanmälan.

På E. J. Ekmans förlagsexpedition, Stockholm, har utkommit **Kina-konferensen** i Stockholm d. 4—8 mars 1899 under medverkan af hemmavarande *Kinamissionärer* jämte *resp. missionssällskaps i Sverige varande ordförande och sekreterare*, med förord af D:r E. J. Ekman. Pris: 2,25.

Föreliggande arbete fyller ett länge kändt behof; den kinaliteratur, vi hitintills haft, är synnerligt klen, ej alltid pålitlig och ej passande för missionsvänner. Man må därför vara författarne tacksam, att de gjort sig så mycken möda för att afhjälpa denna brist, och man kan ej annat än önska, att många vänner måtte tillgodogöra sig fruktema af deras arbete. Kinakonferensen bör således vara synnerligt välkommen af alla vänner till Kinamissionen. Den ger i sina 30 kapitel en högst intressant inblick och gedigen kunskap om kinesiska förhållanden i allmänhet och om missionen i synnerhet. Missionsvännerna få här exakta redogörelser öfver de svenska missionerna och kunna sedan bättre följa med i missionstidningarna. Boken lämpar sig väl till födelse- och namnsdagsgåfva till både unga och gamla, som man vill intressera för missionen. Priset är i förhållande till bokens storlek och utstyrsel mycket billigt. Vi anbefalla den varmt. Den kan rekvireras äfven från Redaktionen af Sinims Land, Stockholm.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.